

UNGARIA-ROMÂNIA 1-1



RADU NUNWEILLER

cel mai bun om de echipă
din ultimii 4 ani, trece cu
dezinvoltură de consacratul SZÜCS

Foto: Paul ROMOSAN

(URMĂRIȚI FOTOREPORTAJUL DIN PAG. 8-9)

SPORT

MAI 1972

nr. 9

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NĂȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Coța 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-08.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Cana Școlărească».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRU», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMANIA

43 006



MÜNCHENUL va fi un nou MELBOURNE

Anchetă realizată de Petre HEN

Cu fiecare zi care trece intrăm tot mai mult în febra startului olimpic de la sfârșitul lunii august. «München» a devenit un cuvânt prezent pe buzele tuturor sportivilor și ale celor care așteaptă evenimentul sportiv cu un interes și o pasiune ce nu mai trebuie explicate. Reportajele și comentariile despre «olimpici» sînt tot mai căutate și fiecare dintre noi încearcă să... prevadă cum va fi la München, ce rezultate vor obține sportivii noștri? Știm că a face pronosticuri la o competiție atît de grandioasă, la care participă mii de sportivi, este destul de riscant. Am încercat să obținem — totuși — unele opinii autorizate în această privință, adre-

sindu-ne medaliaților olimpici de la Melbourne Nicolae Linca, Gheorghe Negrea, Mircea Dobrescu și Constantin Dumitrescu. Am solicitat și părerea antrenorului Ion Popa, nelipsitul «colț» al echipei noastre naționale în ultimul sfert de veac. I-am ales ca interlocutori pe eroii de Melbourne deoarece ei au realizat cea mai frumoasă performanță din istoria participărilor boxerilor români la Jocurile Olimpice: o medalie de aur — Nicolae Linca, două medalii de argint — Mircea Dobrescu, Gheorghe Negrea și una de bronz — Constantin Dumitrescu. Să le dăm, deci, cuvîntul...

NICOLAE LINCA: „Acord prima șanșă lui Cuțov... Contez pe punchul lui Năstac și pe ofensiva lui Pometcu...”



Cred că în perioada Jocurilor Olimpice de la Melbourne boxul amator mondial avea o valoare mai ridicată decît în prezent. Mai ales în Europa existau campioni de o forță deosebită. Înainte de a ajunge în Australia știam ce pot sovieticii Vladimir Safronov, Vladimir Enghibarîan, Ghenadi Satkov, englezii Terence Spinks și Richard McTaggart și mai ales maghiarul Laszlo Papp. Ei erau mari vedete încă înainte de a fi campioni olimpici. Astăzi, cu greu aș putea să spun că boxerul «X» va fi în mod

sigur campion olimpic la München. Dar în 1964 era foarte ușor să spui că Enghibarîan și Papp, ca exemplu, vor cucerii medalii de aur... Pentru noi, europenii, la Melbourne a fost greu și din pricina climii. Acum, acest inconvenient nu mai poate intra în discuție. Vor fi însă alte dificultăți pe care, e drept, noi nu le-am avut la Melbourne: număr mare de participanți, dublu citat în 1956, din care cauză solicitările vor fi maxime și unele arbitraje anapoda, cum vîd în ultima vreme



GHEORGHE NEGREA: „Îmi plac Cuțov și Năstac, nu-mi plac Alexe și Stump“

La ora actuală boxul amator mondial este o «mare necunoscută». Te trezești la marile competiții cu pugiliști de valoare, dar de care pînă atunci nici nu ai mai auzit. Cine știa ceva înainte de J.O. de la Mexic, de exemplu, despre Francisco Rodriguez (Venezuela), campion olimpic la «semimuscă» sau despre medaliații cu argint Mukwanga (Uganda), învingătorul lui Giju? La Melbourne, situația a fost cu totul alta. La multe categorii, campionii se cam știau. Cine spera să-i bată pe Laszlo Papp, pe Enghibarîan, pe Taggart sau pe Satkov? De aceea, afirm cu încredere că performanța noastră, a celor patru medaliați de la Melbourne, a fost deosebit de valoroasă. Com-

pania în care am izbutit să ne impunem a fost, trebuie să recunoașteți, selecția. La J.O. de la München vor fi cu siguranță multe surprize. Chiar dacă nu mai există în echipă un Linca sau un Dobrescu, adevărați supercampioni la vremea lor, dacă vom avea noroc la tragerile la sorți cîțiva dintre ai noștri pot intra în lupta pentru medalii. Mă gîndesc în primul rînd la Cuțov, care boxează variat, cu multă fantezie și eficacitate. Am încredere și în «mijlociul» Alec Năstac, deoarece posedă o armă extrem de eficientă în box: punchul. Nu-mi plac, mai ales în ultima vreme, Alexe și Stump. Acesta din urmă nu are nici pe departe valoarea lui Monea. Asta nu înseamnă că în zilele Olimpiadei n-am să țin pumnii strînși pentru toți băieții noștri.



MIRCEA DOBRESCU:

„Noi eram, parcă,
mai entuziaști,
mai ambițioși...”



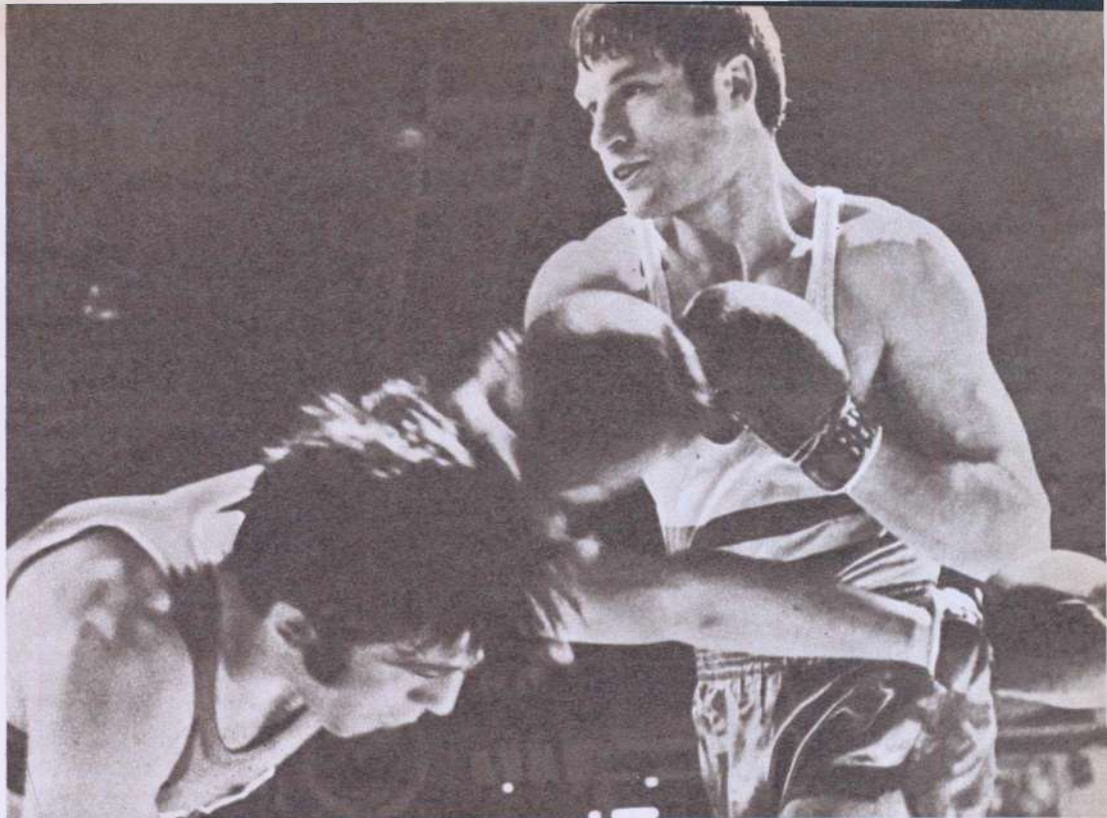
S-a vorbit mult despre performanța noastră, a celor patru medaliați ai Jocurilor Olimpice de la Melbourne. De atunci s-au scurs mai mult de 15 ani și în ajunul fiecărei Olimpiade ne întrebăm când vom mai reedita, la box, succesul din Australia. Nu voi încerca să răspund la aceasta, altceva vreau să spun. Dintr-un anumit punct de vedere,

noi cei de atunci eram mult mai valoroși decât marea majoritate a băieților din actuala echipă națională: eram ambițioși, curajoși, iar pe ring eram, cum spune românul, ai dracului. Cine își închipuia că ne poate bate cu una cu două se înșela. Și Linca și Negrea și Dumitrescu și eu înclăneam uneori adversarii mai buni, mai puternici decât noi. Dar atunci nu ne gândeam cum să scăpăm mai ușor, ci cum să ne vindem pielea mai scump. Și, uneori, această ambiție ne ajută să învingem. Mă uit la Zilberman și la Alexe, de exemplu. Băieți cu calități fizice excepționale, dar ce folos. Când au în față adversari cît de cît puternici nu se mai gîndesc la victorie. Și cînd te-a părăsit acest suport moral, cu siguranță ești învins. Ei parcă nu pot să se enfurie, să fie, cum spuneam mai sus, ai dracului... Acest «pic» lipsește majorității băieților noștri pentru a putea urca în vârful piramidei. Și dacă nici la München nu vor apela la entuziasm și la ambiție atunci, îmi pare rău că o spun, nu sînt boxeri adevărați...

Consider că la München dintre boxerii români prima șansă o are Cuțov, pugilist de explozie, tehnician de clasă care duce și la tăvăleală. Mai contez pe punchul lui Năstac și pe tactica ofensivă a lui Pometcu, căruia îi recomand să se îngrijească și de mijloacele de apărare. Doresc din inimă ca după München să nu se mai vorbească despre mine ca despre singurul campion olimpic de box al românilor. Mă mulțumesc numai cu onoarea de a fi fost primul...

Tuturor boxerilor noștri le urez mult succes pe inelul de la München.

Năstac (stînga), boxerul în punchul căruia cred și Negrea.
Foto: Dragoș NEAGU



Medaliat cu bronz la J.O. din Mexic, Calistrat Cuțov este acum o «vedetă» printre boxerii care vor fi prezenți la München.

CONSTANTIN DUMITRESCU:



Constantin Dumitrescu, «bronzul» de la Melbourne, este acum antrenor emerit. Iată-l în colțul elevului său, Ion Györfi.

Nu vreau să spun că turneul de box de la Jocurile Olimpice din 1956 a fost ușor. Nici o întrecere sportivă din cadrul J.O. nu este ușoară din simplul motiv că participarea este valoroasă și numeroasă. Dar așa cum la atletism, de pildă, nu se va putea câștiga la

„La München va fi mult mai greu decît a fost la Melbourne...”

München nici o medalie cu performanțele de la Melbourne, nici la box nu vor urca pe podium, la marea majoritate a categoriilor, pugiliști care nu vor avea o valoare cel puțin egală cu a celor care au luptat în finale, în Australia. Din păcate, la box, ca și la alte sporturi, progresele nu pot fi măsurate în metri sau secunde. Dar eu am convingerea că, în general, boxerii de azi sînt mai valoroși decît cei de-acum 15 ani.

Auzim de multe ori expresia: «Pe vremea mea...» Chiar mulți dintre colegii din echipa națională a anilor 1956-1958, consideră că noi eram mai buni decît cei din reprezentativa de azi. Oare, așa să fie?

Discutînd într-o zi pe această temă cu maestrul Constantin Nour, am constatat, mai mult sau mai puțin surprinși, că reprezentativa de azi ar fi învins-o pe cea de ieri.

La «muscă», Dobrescu ar fi câștigat în fața actualului titular Gruiescu, deci 1-0 pentru «echipa de aur». La «cocoș», însă, nici Schio-

pu, nici Mîndresanu, nici Toma nu l-ar fi putut învinge pe Aurel Dumitrescu în formă bună (1-1). Eustațiu Mărgărit ar fi pierdut cu siguranță la actualul campion al «peneloz», Gabriel Pometcu (1-2). Nici Fiat nu ar fi putut câștiga în fața lui Antoniu (1-3), iar eu, vă mărturisesc fără falsă modestie, nu aș fi avut nici o șansă în fața lui Cuțov sau Dobrescu (1-4). Linca ar fi câștigat sigur la Zilberman (2-4), dar Șerbu Neacșu nu l-ar fi putut bate pe Györfi (2-5). Și nici Tiță nu ar fi trecut de Năstac (2-6). Negrea l-ar fi învins pe Stump (3-6) și Ciobotaru pe Alexe (4-6). Deci, noi cei din «echipa de aur» n-am fi putut învinge reprezentativa de azi. Bineînțeles, aceste aprecieri sînt subiective, așa cum sînt, de altfel, toate aprecierile despre box și boxerii. Iată motivul pentru care eu nu fac pronosticuri pentru J.O. de la München. Știu sigur doar atît: vom reuși să ne prezentăm bine numai dacă vom munci din greu și dacă zeița Fortuna ne va ajuta puțin și pe noi în ziua tragerilor la sorți...

ION POPA: „Avem de apărut un prestigiu cucerit cu greu...”

Au trecut mulți ani de cînd stau cu inima în palmă în colțul boxerilor români la marile competiții internaționale. Am văzut și am învățat multe. Experiența căpătată îmi dă posibilitatea să apreciez în mod realist șansele noastre la apropiatul turneu olimpic de la München. Și fiindcă ne-am obișnuit să comparăm comportarea boxerilor noștri, participanți la J.O., cu succesul obținut la Melbourne, vreau să spun din capul locului că la München va fi mult mai greu decît a fost în Australia.

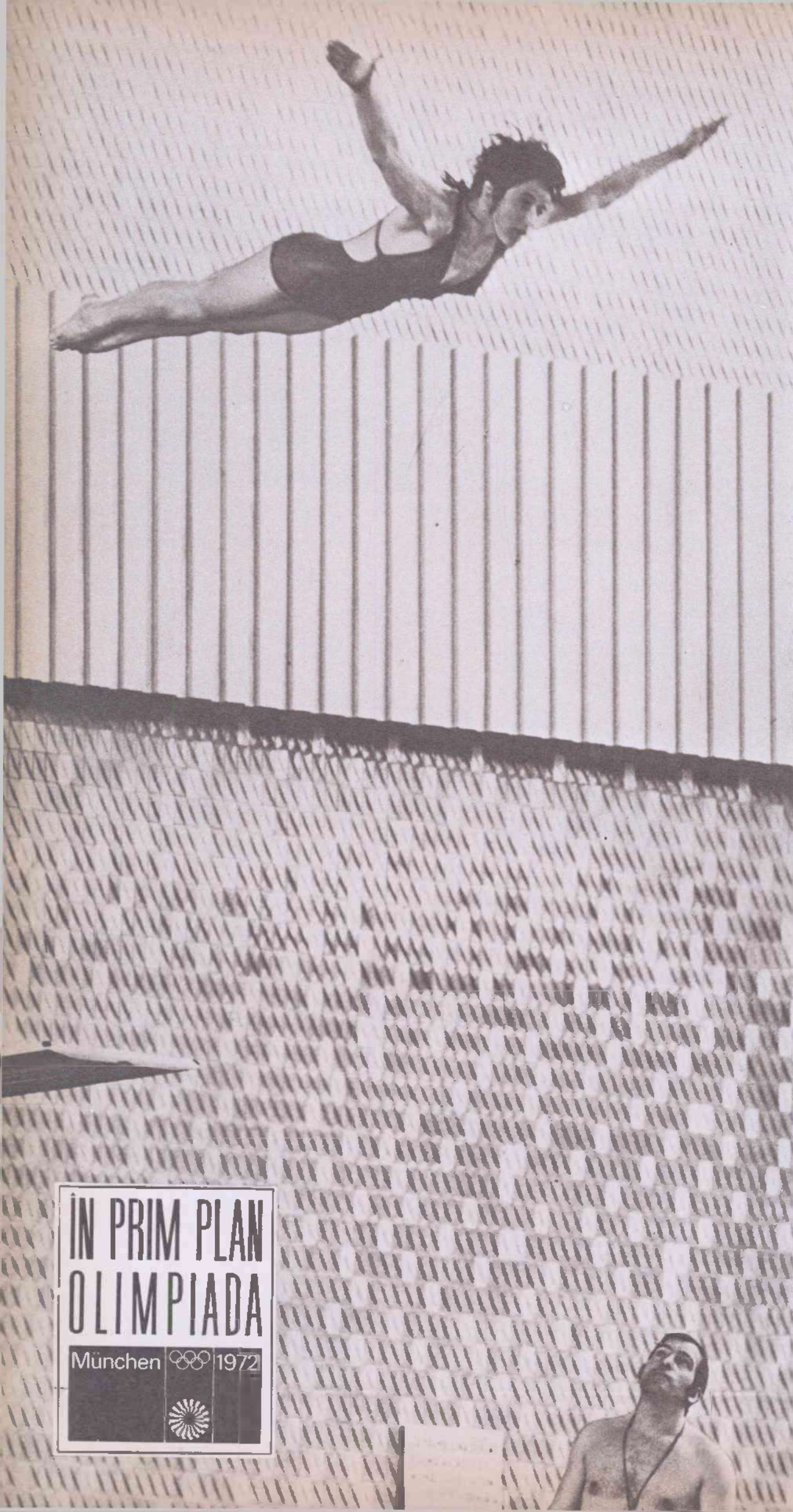
În primul rînd doresc să rețineți că la Melbourne au luptat pentru cele 10 medalii de aur 180 de boxerii. Acum, la München, peste 400 de pugiliști se vor angaja în bătălia pentru cele 11 medalii de aur... Acest număr mare de sportivi va face ca turneul de box să dureze toată perioada J.O., adică vreo 14 zile față de 7 cîte au fost la Melbourne. Aș spune că pentru boxerii Münchenului va fi olimpiada nervilor. Cine va rezista, mai ales din punct de vedere psihic, acela va urca pe podium. Credeți-mă, nu-i deloc ușor să stai în tensiune un timp atît de îndelungat. La Melbourne, Linca a câștigat titlul olimpic și datorită faptului că a avut nervii de oțel.

Din actuala echipă, Năstac, Györfi, Pometcu și Antoniu sînt băieții cu nervii cei mai tari și nu m-ar

mira dacă ei vor obține la München rezultate mai bune chiar decît marele nostru favorit Calistrat Cuțov. Luată în general, reprezentativa pentru J.O. are o valoare apreciabilă, care ne-ar putea aduce succese asemănătoare cu cele din 1956. Sper însă că în lunile de antrenament ce ne-au mai rămas vom reuși să ne punem în punct pentru a ne prezenta cît mai bine pe ringul olimpic. Nu trebuie să uităm că la Melbourne aveam totul de câștigat și nimic de pierdut. La München, însă, avem de apărut un prestigiu cucerit cu greu...

Antrenorul emerit Ion Popa și «pana» Gabriel Pometcu sînt gata pentru o nouă luptă...



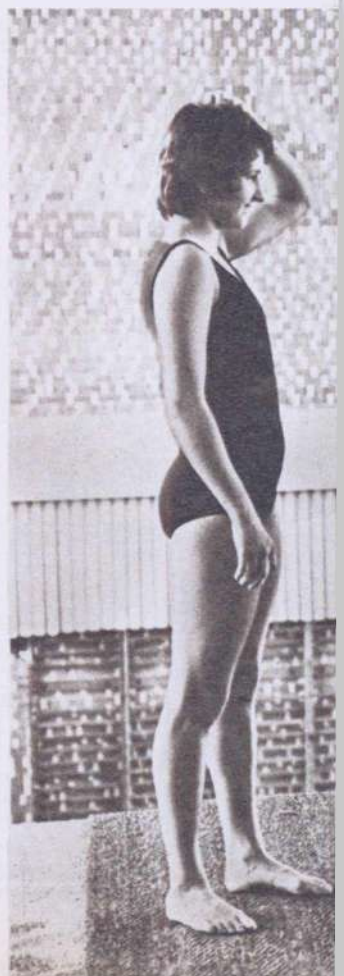


Ne-am pus deseori întrebarea de ce un sport atât de spectaculos solicitând din plin virtuozitate și curaj, cum sînt săriturile în apă nu se bucură de succes la public. Și nedumerirea a devenit mai actuală cu prilejul campionatelor internaționale ale României, competiție care a reunit pe platforma de 10 m și pe trambulina de 3 m tineri talentați din șase țări: Austria, Bulgaria, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, Ungaria și România. Nedumerirea este pe deplin justificată, spunem noi, și, odată cu noi, unii dintre spectatori: foste glorii ale sportului românesc cum sînt Victor Dumitrescu, cu ani în urmă campion și recordman al țării la atletism, și Ecaterina Grosz, cîndva cea mai bună înotătoare din România.


Într-adevăr, cum nu poate fi atrăgător un triplu salt (de la 10 metri sau un dublu salt cu șurub, executat de la trambulină)? De fapt, nici nu poate fi vorba de platitudinea săriturilor, și acest fapt a fost confirmat din plin de ropotele de aplauze care au fost răsplătiți sportivii prezenți, timp de două zile, în modernul bazin «23 August» din Capitală. Nicidecum nu este vorba de lipsă de spectaculozitate, de atractivitate, ci, pur și simplu, de incapacitatea de a organiza competiții stimulatoare pentru public. De obicei

SĂRITURILE UN SPORT fără spectatori.

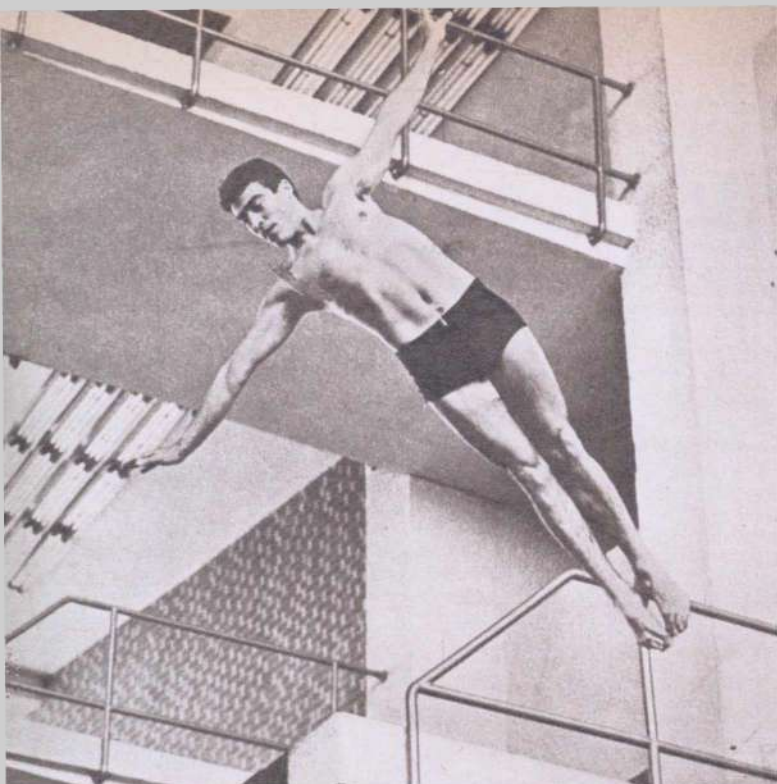
Asistată de fostul campion Pantelimon Decuseară (în dublă calitate, de antrenor și soț), Melania Decuseară își valorifică de la concurs la concurs experiența celor 10 ani de activitate competițională.



ÎN PRIM PLAN
OLIMPIADA

München  1972





Sibianul Ion Ganea, un exemplu de seriozitate și conștiințiozitate, campionul contestabil al țării noastre.

ÎN APĂ— SPECTACULOS

candidați la Jocurile Olimpice

Pregătirea pe uscat face parte integrantă din antrenamentul săritorilor în apă. Tatiana Dumitriu nu face excepție de la regulă, în vreme ce Sorana Prelipeanu și Melania Decuseară, într-o scurtă pauză, discută despre ceea ce a fost și, mai cu seamă, ce va fi.

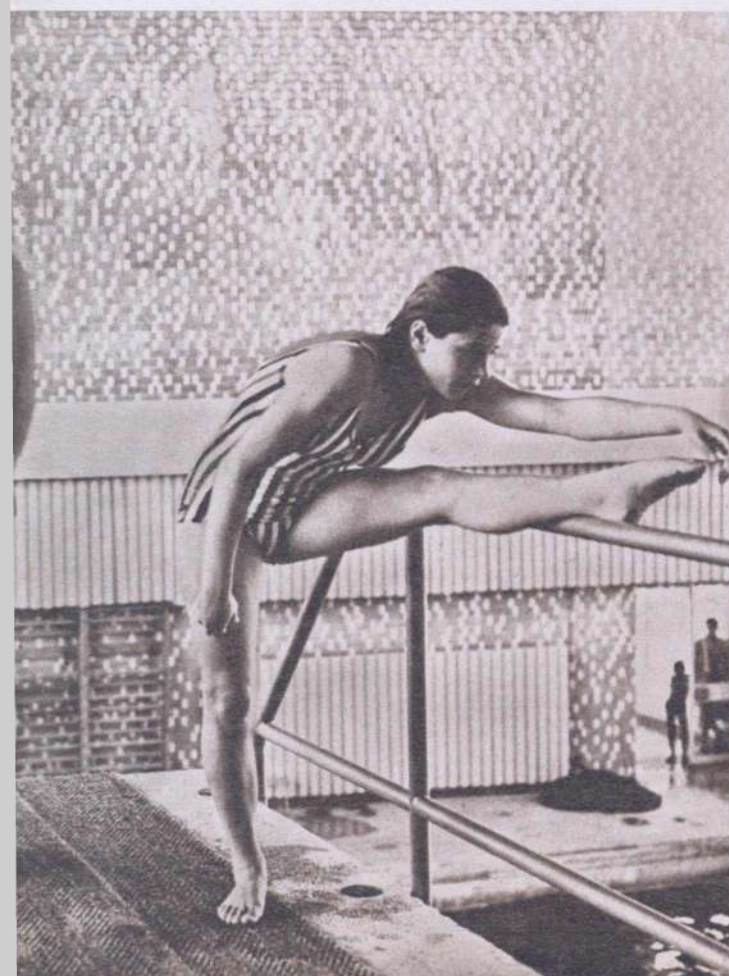


Foto: Ion MIHĂICĂ

la întrecerile din țara noastră iau parte și cei buni și cei slabi, ultimii nefiind însă capabili să se ridice la un nivel corespunzător. În mod normal (și, evident, mai atrăgător pentru spectatori), cei buni ar trebui să concureze însă numai între ei și, mai cu seamă, cât mai des.

Și săritori buni, chiar foarte buni, avem. Ion Ganea, Melania Decuseară și Sorana Prelipeanu se «bat» de la egal cu valori internaționale (printre care și campionii R.D. Germane, țară care a dat chiar și campioni olimpici); Tatiana Dumitriu, Vasile Nedelcu, Ion Ilies, Gerhard Fabich, Alexandru Bagiu țin «trena» și promit să ajungă și ei mari săritori. Deci, există un buchet de sportivi, capabili să creeze o dispută aprigă, de mare atractivitate pentru public căruia, însă, pe lângă întrecerea propriu-zisă, trebuie să i se ofere și condiții de vizionare cel

puțin acceptabile (pe care nu le are acum, din lipsa tribunelor la absolut toate bazinele de sărituri din țară).

Ce ar însemna un spor de spectatori din punct de vedere al performanței? În primul rînd, un mare stimulent. Apoi, îmbogățirea numărului practicanților, din rîndul cărora să fie selecționați cei mai talentați, cei mai harnici. Iar aceștia, la rîndul lor, ar urma să constituie rezerva actualilor candidați olimpici, Ion Ganea, Melania Decuseară și Sorana Prelipeanu. Aceștia, în competițiile internaționale de la Rennes și București, au depășit cu mult baremurile internaționale pentru participarea la Jocurile Olimpice de la München. Și ei mai au prilejul să le confirme, peste puțină vreme, la marile concursuri de la Rostock și Bolzano. Succes!

D. STĂNCULESCU

În luna mai, Sorana Prelipeanu împlinește 14 ani. O vîrstă fragedă care nu o împiedică, însă, pe talentata orădeancă să se afirme drept cel mai mare talent al săritorilor din România. De altfel, unele performanțe (locul I în concursurile de la Rennes și de la București) demonstrează marile ei calități, dublate de o educație sănătoasă, de multă hărnicie și seriozitate.



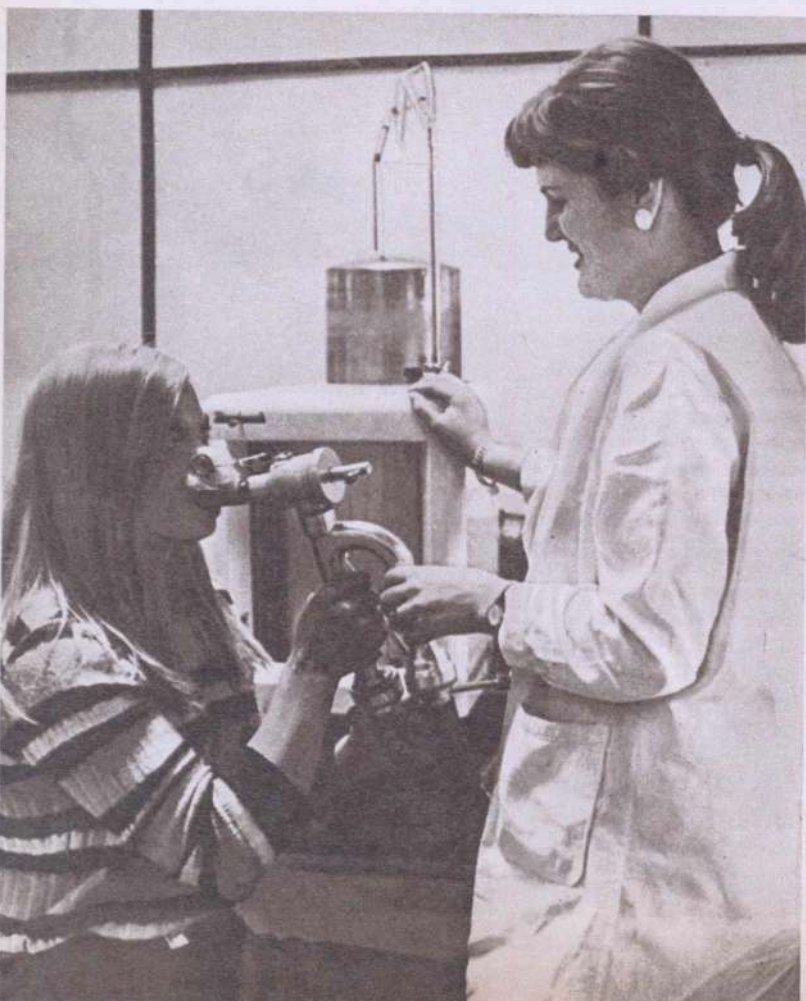
UN FEL DE... COMPUTER LA ÎNDEMÎNA OLIMPICILOR



Ideea creării Centrului de medicină sportivă a fost de două ori materializată: de jure, în decembrie 1962 (cînd a fost semnat actul de înființare), și de facto, în mai 1963 (cînd a început, practic, activitatea). Menirea sa? Să investigheze la sportivii de performanță, îndeosebi la cei din lotul olimpic, starea de sănătate și evoluția stării funcționale.



Membrii lotului olimpic de fotbal — așa cum nu-i vede lumea: în camera de oxigenare după efort.



Cu gîndul la această idee materializată, cu gîndul la această menire a C.M.S. (mai ales că — se poate spune — am intrat în ultima linie dreaptă în cursa spre J.O. de la München), ne-am deplasat la fața locului, să... vedem și să... auzim!

...Un adevărat du-te-vino în incinta C.M.S. Ca într-un stup de albine, deoarece, așa cum se prezintă lucrurile din punct de vedere topografic (o sumedenie de laboratoare amplasate pe un ...metru pătrat, în care «compania» de medici sportivi acționează — inedit — și ca diagnosticieni, și ca terapeuticieni), rămii cu impresia că ai de-a face cu un fagure. Această circulație frapantă era determinată de con-

trolul în circuit — metodă complexă de investigație, care-i atinge pe sportivi ca un magnet. Fiecare vroia să știe care-i starea sa de sănătate, care-i evoluția stării sale funcționale, de este necesar să intervină în scop de ameliorare, dacă, baza datelor pe care le «menționează» C.M.S., are șanse la J.

...Ceea ce vedeam era, deigur, îmbucurător, mai ales fiind seama de cele auzite de la directorul C.M.S., dr. Ioan Dăgan: «La J.O. de la Tokio am fost realizat numai prin obiectiv, la al doilea — evoluția stării funcționale — extind carențe, în sensul unelor loturi (volei, scrimă) deși aveau valoare mare,

La serviciul de explorări respiratorii, este investigată cu ajutorul expirografului Godart caiacista Haripina Evdochimov, sub supravegherea asistentei Dana Ene.



Directorul C.M.S., dr. Ioan Drăgan, examinează radiografia renală a plusaltistului Carol Corbu.

u ajuns în forma maximă colo, iar altele (ciclism, canoace, lupte, polo pe apă) u fost handicapate de fusul rar și clima japoneză... La .O. din Mexic sportivii rotâni s-au deplasat și au participat cu o deplină sănătate, u un bun echilibru neuro-sihic și cu o capacitate ridicată de muncă... Pentru J.O. e la München se speră la o cădere considerabilă a coeficientului de eroare în investigații (metodele s-au mai modernizat, s-au mai perfecționat, competența medicilor de C.M.S. a crescut). » Și, tuși, am căzut puțin pe ginuri, amintindu-ne că de la acești interlocutori am mai auzit: «Fiecare din medicii noștri ste și medicul unui lot republican sau olimpic. În felul acesta devine un consilier medical pe ramură de sport, cupinzându-se de prognoză și selecție.» Oare, așa au stat

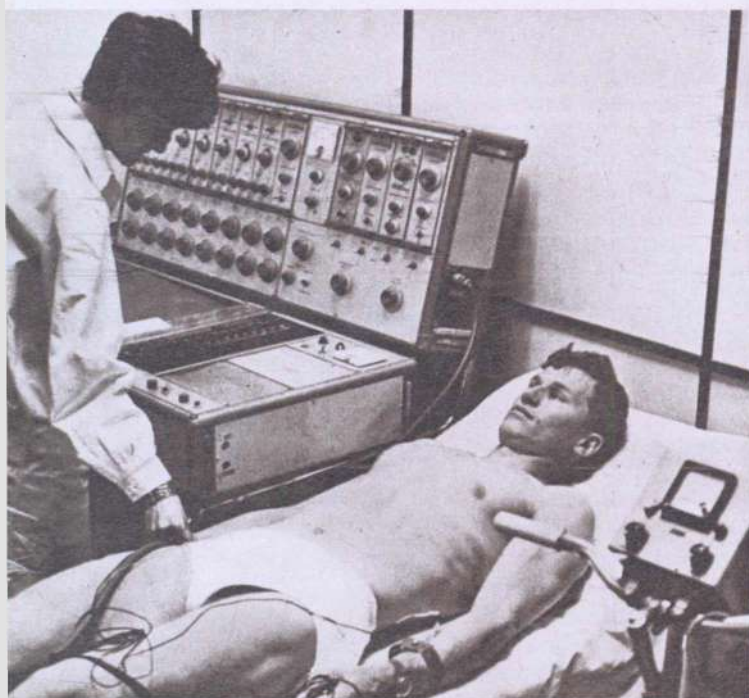
lucruite, de pildă, în 1968? Pe vremea aceea, orice sondaj printre specialiști dădea același răspuns: «Lia Manoliu și Mihaela Peneș au fost eliminate din lotul olimpic pentru că nu mai au șanse la Ciudad de Mexico.» Cînd au fost întrebați consilierii C.M.S. — la eliminarea celor două atlete sau la reincluderea lor în lotul olimpic? Dar este mult de atunci. Principalul este că totul s-a terminat cu bine: Lia — medalie de aur, Mihaela — medalie de argint.

Cerindu-i opinia unui antrenor (în a cărui pregătire se află doi sportivi olimpici) despre consistența sprijinului pe care-l primește din partea C.M.S., am reținut doar: «...eu, personal, nu mă pricep la chestii de medicină, vorbiți cu medicul lotului...» Toate aceste lucruri sînt foarte delicate — ca să le numim așa —, mai ales acum în pragul Jocurilor Olimpice...

...Un adevărat du-te-vino, la Centrul de medicină sportivă. Olimpicii și ne-olimpicii au încredere în acest for metodologic, se supun testărilor chiar și peste rînd (unii vin de mai multe ori decît li se cere). Și, totuși, pe de altă parte, există un fel de nemulțumire față de acest... computer: disciplinele olimpice nu primesc suficiente și edificatoare date despre ceea ce se întîmplă și cum ar trebui procedat pentru ca la München coeficientul de imprevizibil să fie redus la maximum (la aceasta își va aduce, probabil, contribuția și micul staționar de investigații și recuperare care va intra în funcțiune la C.M.S.).

...Un adevărat du-te-vino, la C.M.S., care — sperăm — în cele din urmă să-și dovedească din plin sau cît mai din plin foloasele.

Horia CRISTEA

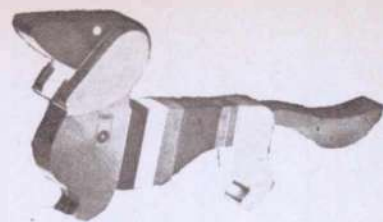


Dr. Carmen Dumitru îi face caiacistului Ion Iacob electrocardiograma, cu polifiziograful Galileo la serviciul de explorări cardiovasculare.

indiscrețiile

lui

WALDI



● Astronauții John Young și Charles Duke, eroii misiunii «Apollo 16», au lăsat, printre altele, pe Lună, un simbol al păcii pe Pămînt. E vorba de cele două fanioane de cîte un metru pătrat, confecționate din țesătură plastică ușoară ca fulgul, reprezentînd unul cele cinci cercuri olimpice, iar celălalt spirala azurie a Jocurilor Olimpice de la München. Craterul Descartes a cunoscut arborarea festivă a drapelului olimpic înaintea stadionului de la Oberwiesefeld...

● Locuitorii Satului olimpic nu vor fi lipsiți de mijloace de informare. Între 1 august și 11 septembrie, Comitetul de organizare va edita un ziar olimpic, oficial, într-un tiraj cotidian de 35 000 de exemplare. Ziarul se va distribui gratuit sportivilor și oficialilor. În blocul din str. Connolly 4—6 (sediul delegației române), știrile de presă vor ajunge cu regularitate.



Primele antrenamente, chiar pe șantierul Satului olimpic? Firește că nu aceasta e intenția tinerei Margareta Probst (17 ani), membră a lotului olimpic de gimnastică al R.F.G., a cărei siluetă se desenează admirabil la concursul de fusul turnului de televiziune.

● Cine va aprinde focul în cupa ce domină stadionul olimpic? Din pricina numărului prea mare de candidați, Comitetul de organizare a hotărît să acorde această onoare tînărului atlet care va câștiga proba de 800 m sau de 1 500 m la campionatele vest-germane rezervate juniorilor. Tradiția diletanțului e astfel respectată.

● Pînă și moda încălțămîntei încearcă să țină pasul cu Olimpiada. Institutul de specialitate din R.F.G., făcînd bilanțul studiilor sale, a anunțat că linia la pantofi, în anul olimpic, va trebui să se conformeze următoarelor cerințe: sportiv, comod, tocuri late, talpa plată. Cum s-ar spune, olimpicii joacă «pe picior mare»...

● Meteorologii din portul Kiel vor fi mereu în dilemă: yachtmenii vor cere pentru ambarcașii lor cu pinze vînt, cît mai mult vînt, în timp ce participanții la demonstrațiile de schi nautic au nevoie de calm-plat! Veniți din 20 de țări, cei 35 de schiori nautici își vor demonstra dexteritatea la sărituri, figuri și slalom, cu nădejdea de a convinge C.I.O. să le accepte sportul în programul olimpic viitor.

● Mica publicitate se aliniază și ea atmosferei olimpice. Un citat din pagina de anunțuri a ziarului «Abendzeitung» din München: «Doresc din toată inima să ofer logodnicului meu, mare amator de sport, drept cadou de nuntă un bilet de intrare la festivitatea de deschidere a Jocurilor Olimpice. Cine mă poate ajuta?»

(pt. cont.
Victor BĂNCIULESCU)

Cortul gigantic se întinde protector și peste piscina olimpică, în care vor putea lua loc 9000 de spectatori. Fundalul dezvăluie apropierea modernului Sat olimpic, trasă în severe linii geometrice.



CORNI și are



«Hai, România!», pe... Népstadion. Fotoreporterul nostru **PAUL ROMOȘAN** oferă această imagine înflăcăraților suporteri ai echipei noastre, care au călătorit două nopți pentru a trăi 90 de minute de foc...

1-1 la Budapesta!

Ceea ce a părut de neconceput timp de 45 de ani s-a împlinit în ziua de 29 aprilie, pe Népstadion, adică acolo unde golurile primite de trecutele noastre formații creșteau în progresii ciudate, atingând proporțiile neobișnuite ale lui 3, 5, 7, 9...



În toată campania de fortificare morală a echipei noastre pentru acest mult așteptat joc cu Ungaria, momentul decisiv îmi pare a fi fost cel al declarației lui Cornel Dinu, care a spus cu mândrie și curaj: «**NOI N-AM PIERDUT NICIODATĂ ÎN FAȚA ECHIEI UNGARIEI!**»

Era în această declarație mai mult decît o expresie de elan tineresc. Era, dacă vreți, o întregă declarație-program a echipei făurite cu atîta trudă, în ultimii ani.

Și așa a fost să fie...

La cîteva zile după meciul cu Ungaria, cînd ecurile performanței stăruiau în mintea tuturor, Cornel Dinu a înlocuit mîndria și curajul cu forma superioară a maturității. L-am văzut după consumarea tuturor «sferturilor» acestui palpitant campionat european care a răpus rînd pe rînd echipe ca Spania, Scoția, Portugalia, Cehoslovacia și care face din însăși echipa Angliei, fostă campioană mondială, un umil outsider. Și Cornel Dinu mi-a spus:

«**Lecția pe care ne-o dau aceste «sferturi» este aceea a dificultății sporite a jocurilor acasă. Am ajuns în perioada în care un Hurst, un Mazzola, un Giaici și un Fazekas reușesc cu mare greutate să desfacă sistemul unei apărări ermetice. Cine și-ar fi închipuit, la startul acestor «sferturi», că Anglia, Italia, Iugoslavia și Ungaria vor reuși acasă doar trei puncte din opt posibile?**

În acest moment, marea bucurie a punctului obținut pe «Népstadion» s-a consumat, din fericire, pentru

◀ **DUMITRU**, alături de **RADU NUNWEILLER**, a demonstrat clasa internațională a liniei noastre de mijloc.



IORDĂNESCU anunță — pentru 14 mai — lorie asupra fundașului dreapta al Ungariei



L DINU a avut dreptate...

Mai sînt puține ore pînă la meciul Ungaria—România. «Tricolorii» la Budapesta, malul Dunării, gîndesc cu nostalgie spre casă.



▲ Atacă **DOMIDE (9)**, în stilul său personal, care place atît de mult.



LUPESCU: «Am trăit s-o văd și p-asta!»

S-au întors... argonauții!

oii toți, lăsînd loc apelului de a redita la vicisitudinile atacului în uelul deseori inegal cu apărarea... istăzi e o mare diferență între a uca în atac pe spații largi, așa cum e întimplă întotdeauna cînd joci n deplasare, și aceea de a construi fața unui baraj de picioare înfipte n careul apărării, așa cum se întîm- lă totdeauna cînd joci acasă. Iată e ce acest 1—1 rămîne pentru noi oar o simplă etapă în marele meci u Ungaria, din care mai avem de icat, sper, numai 90 de minute. ită de ce echipa României este bsolut conștientă de faptul că e uilt mai greu să ataci decît să te peri».



Cornel Dinu a avut și are dreptate!

Ioan CHIRILĂ

IVANSUC:

„Da, recunosc, nu am fost un Kamikadze al fotbalului“

Zoltan Ivansuc a fost un mare talent al fotbalului nostru. Dar a fost și atât de neîmplinit, încât Ivansuc nu a purtat decît o singură dată tricoul tricolor al echipei naționale, într-un deceniu de activitate pe prima scenă a fotbalului nostru. Paradoxul acesta l-a plasat pe Ivansuc, permanent, sub umbrela unui mare semn de întrebare. S-a acoperit cu ea, și pe vreme bună și pe vreme rea, și acum vreo cinci ani, el, fotbalistul, a dispărut subit din fotbalul nostru. Semnul de întrebare a rămas însă pe loc, în vestiarul lui «U» Cluj, ale căror culori «Zoli» le-a reprezentat cu distincție



Zoltan IVANSUC pe banca lui «U» Cluj, în noua sa calitate, de medic.

și farmec în armura sa de cavaler întîrziat al fotbalului romantic. În aceeași cabină a lui «U» Cluj, l-am găsit pe Ivansuc de curînd. Nu se mai echipa în tricoul alb și negru ca altădată, ci fierbea niște seringi, în calitatea sa mai nouă de medic al vechii sale echipe. Părea grav, preocupat, meticulos. S-a îngrișat, nu extraordinar, dar perceptibil. Are o paloare de om aplecat peste carte, zîmbet fin agățat de buze, privire caldă și pură.

— Ivansuc, ai fost considerat un «copil teribil» al fotbalului nostru, fără ca talentul dumitale, de nimeni contestat, să se realizeze în formula cea mai solidă cu putință. Unii au spus că ai fost un boem, alții au susținut că fotbalul nu ți-a plăcut îndeajuns, iar alții...

— Iar alții au fabulat suficient în jurul numelui meu ca să lanseze în opinia publică imaginea falsă a unui Ivansuc care juca fotbal cu o sticlă în buzunar. Vedeți, pe mine cei mai mulți m-au iubit, au fost și alții care, fără să știe de ce, m-au detestat. Ambele tabere au fost însă intrigate că nu le-am dat posibilitatea să se uite pe gaura cheii, în viața mea. Din ciocnirea lor de sentimente pe nicovala comună a curiozității nesatisfăcute s-a aprins scînteia unor anecdote care uneori au reușit să mă stînjenească. Adevărul este că am iubit fotbalul, dar l-am iubit în felul meu, ne-receptiv la constrîngerii și la sacrificiile inutile. Da, recunosc, nu am fost un «kamikadze» (n.a. — numele sub care erau cunoscuți aviatorii japonezi ce se sacrificau benevol) al fotbalului. L-am practicat dezinteresat, din plăcerea imensă de a-l juca, din voluptatea pe care ți-o dă freazătul tribunei după o fază reușită. Mi-a mai plăcut să învăț și să iau examenele cu bine.

— Care este azi fotbalistul clujean pe care-l apreciezi mai mult?

— Barbu. Poate și pentru că uneori mă revăd în el ca într-o oglindă cu calitățile și defectele mele. Mingea îl ascultă supus, are fantezie și aplomb, dar este un melancolic și un boem în sensul studentesc al cuvîntului. Am datoriat, învățînd din greșelile mele, să-i demonstrez că fotbalul modern este aspru, neîndurător, intransigent la orice fel de rabatură.

— Care a fost ultimul tău meci?

— Pentru mine nu există ultimul meci. Știu doar meciul care trebuia să urmeze. Era meciul cu Dinamo, la București, din ultima etapă a campionatului 1966—67. În săptămîna premergătoare, am întîrziat la convocarea lotului, într-o miercuri, cinci minute, pentru că îmi tamponasem mașina. Antrenorul nostru Tească atîta a așteptat. A convocat a doua zi conducerea clubului și a citit o listă cu zece păcate» ale mele, cerînd și obținînd excluderea mea din echipă.

— Care erau cele «zece păcate»?

— Nu-mi amintesc decît două. Sunau așa: punctul 3: consum de băuturi alcoolice înainte de meci; punctul 4: consum de băuturi alcoolice după meci.

— Dumneata, ce ai spus?

— Eu m-am ridicat și am spus doar atît: tovarășul Tească nu are simțul umorului. Dacă l-ar fi avut, ar fi intercalat încă un punct care să sune așa: consum de băuturi alcoolice în timpul meciului!

Și Ivansuc rămîne pe gînduri privind parcă nostalgic spre Cîmpeanu, Adam, Solomon, Pexa, coechipierii lui de ieri, care tocmai intrau în arenă. Se gîndea probabil că și el s-ar fi putut alinia astăzi lângă ei.

Ion CUPEN

BALONUL ROTUND

• După Carnus și Boaguler, acum Keita? Iată întrebarea care frîmîntă fotbalul francez. Într-adevăr, se pare că Salif Keita, originar din Republica Mali și una din vedetele lui Saint Etienne, va trece, ca și foștii săi colegi de club mai sus-numiți, la Olympique Marseille. De la 14 aprilie, contractul lui cu echipa antrenată de nu mai puțin cunoscutul Albert Batteux încetează. Și cum din 1969 și pînă acum Keita a devenit un «mure», el încearcă să și-l comercializeze cît mai bine. Așadar, la Olympique Marseille? A intrat însă pe fir și Feyenoord din Rotterdam care, speriată de dimensiunile ultimelor sale înfrîngerii (1—5 cu Benfica și 1—5 cu Ajax), vrea să și întîrească echipa și crede că — în sfîrșit — a găsit în Salif un înlocuitor pentru suedezele Kindvall, însoțit în țara sa. Deci: cine dă mai mult pentru Salif Keita?

• Norocul și gîndul lui Banks. Gazetarii de dîncolo de Canalul Mîneicii l-au ales pe portarul echipei Angliei și al lui Stoke City, cunoscutul Gordon Banks,

drept «cel mai bun jucător britanic al anului». Veteranul a obținut 75% din voturi, Johnny Giles (Leeds), ocupînd locul al doilea. Pentru a sărbători distincția, primită în ajunul rejucării semifinalei «Cupei Angliei» dintre Stoke City și Arsenal, Banks a făcut totul pentru ca echipa sa să câștige. «Voi dedica meciul cu Arsenal, ziaristilor», a spus el. Din păcate, cu toate eforturile sale, Arsenal a câștigat (2—1) și bucuria lui Banks a fost doar pe jumătate.

• Și fotbalul își are «Goncour»-ul lui. Din 1928, Federația franceză de fotbal organizează anual un concurs literar, concurs al cărui scop este să-i dea o amploare corespunzătoare dezvoltării acestui sport. La ultima ediție, juriul, alcătuit atît din specialiști în fotbal cît și din critici literari, dovîndu-se foarte exigent, nu a acordat premiul I. Premiul al II-lea a revenit lui Jacques Blanchedeau pentru lucrarea sa intitulată «Final».



• Rivera, suspendat dar... bun de joacă. «Ceartă» lui Gianni Rivera (în fotografie) cu arbitri italieni, ceartă la care s-a raliat și antrenorul acestuia, Nereo Rocco, s-a încheiat cu victoria cavalerilor fluierului: internaționalul de la A.C. Milan a fost suspendat, după deliberare de mai bine de trei ore a comisiei de competiții și disciplină din cadrul F.I.G.C., pînă la 30 iunie. Rivera nu a jucat, deci, în meciurile de campionat ale lui A.C. Milan, nici în faza finală «Cupei Italiei» și nici în partidele «squadrei azzurra» din campionatul Europei. În schimb, el a avut voie să joace în meciul cu Tottenham, de la Londra, în «Cupele U.E.F.A.»! O hotărîre nemaiîntîlnită pînă acum contrazisă prin ea însăși: ceea ce dovedește — poate — că acuzațiile lui Rivera nu au fost chiar atât de nefondate.



ARGENTINA — care în 1978 va trebui să organizeze C.M. de fotbal — a fost pînă nu de mult una din marile puteri ale soccerului sud-american prezentă cu regularitate la turneele finale ale C.M. Eliminarea sa în preliminariile ultimei ediții, realizată de formația statului Peru, recent văzută la București, a fost semnalul dezagregării fotbalului argentinian: cei mai buni jucători pleacă la marile cluburi de peste hotare, în timp ce antrenorul Pizzuti lansează S.O.S.-uri... disperate.

Fotografia — anterioară semnăului de alarmă lansat de selecționerul național — îl arată pe jucătorul argentinian numai zîmbet și bună dispoziție.



ATENȚIE LA ATACUL DANEZ !

Această imagine este un fel de semnal de alarmă pentru olimpicii noștri, cei care la mai, la București, au de susținut «revanșa calificării» cu Danemarca. Imaginea a fost surprinsă în meciul tur, disputat în octombrie, anul trecut, la Copenhaga, atunci când un am cu tot ce avea mai bun fotbalul nostru

la ora aceea (deci și Răducanu, în prim planul acestei fotografii) a cedat cu 2-1. Tocmai de aceea este un fel de semnal de alarmă. Iar insistența atacantului danez pare să avertizeze că la București, în mai, elevii lui Rudi Stritch nu vor miza totul doar pe cartea defensivei. Ceea ce înseamnă că noua echipă olim-

pică—din care nu vor mai face parte Răducanu, Dinu, Dumitru și ceilalți titulari ai lotului mare—va trebui să trateze jocul retur cu toată dăruirea și cu seriozitatea supremă. În fond, echipa lui Gh. Ola și Gh. Constantin cuprinde la ora actuală câțiva jucători (Ghiță, Pop, Vlad, Vigu, Kun, Tătaru) care obligă, prin numele și valoarea lor, să ne gândim la München...



UN TERMEN ADMINISTRATIV

Eroul principal al acestor rinduri, **arbitrul de fotbal**, se află în cazul de față în rarissima situație de a se bucura de maximum de atenție fără a avea vreo vină. Se știe că «avansarea» arbitrilor în cota de interes a publicului, transformarea lui — a posteriori — în «cap de afiș» nu este, de regulă, spre binele lui...

Tema pe care o punem în discuție?

Termenul la care un arbitru pune, cum se spune, fluierul în cui, cu alte cuvinte termenul după care nu mai are dreptul să exercite această înțeleptă, purtătoare unui, se pare, irezistibil magnet, în ciuda destulor neplăceri pe care le provoacă autorilor ei.

F.R. Fotbal are — în privința termenului de încheiere a activității de arbitraj — stipulată o anumită vîrstă: **50 de ani**.

O vîrstă rotundă, un termen care are, nu ne îndoim, destule argumente. Dar care are, după părerea noastră, cel puțin la fel de numeroase contra-argumente.

...Plecînd, de pildă, de la un pretins argument biologic: la 50 de ani, capacitatea de deplasare a arbitrilor scade — el nu mai poate fi mereu aproape de fază — se reduce de asemenea și rezistența lui — de la 90 de minute, la 60, la 45 de minute etc —, îi descreșc și reflexele...

...Ajungem, de fapt, la un autentic argument biologic, care are în vedere **INDIVIDUALITATEA** biologică a arbitrilor.

Ca și în alte înțeleptăci, pentru unii acest termen de 50 de ani este prea apropiat, iar pentru alții prea îndepărtat. «scăderile» evocate mai sus apărînd cu mult înainte. Un arbitru poate fi demn de... pensionare încă de la 40 de ani, în vreme ce un altul poate să fie la 53 de ani, de pildă, la fel de tînăr — biologic — ca și unul care nu a împlinit patru decenii de viață.

Și pentru că tot sîntem în sfera fotbalului, ne permitem să afirmăm că «replia» acestui termen administrativ se află chiar în lumea fotbalistilor. Între și pentru jucători operează **tineretea biologică** și nu cea de pe buletinul de identitate. Pentru că s-au văzut destui fotbalisti bătrîni la 27, 28 de ani, în vreme ce un Lereter rămîne, la 40 de ani, un model de jucător eficient.

O soluție pentru arbitri? La 50 de ani, examene ale OMULUI, nu numai ale certificatelor de naștere...

Marius POPESCU

pentru albumul dumneavoastră

NEPSTADION

UNGARIA-



**FORMIDABILUL
ȘUT AL LUI**

DOMIDE

ca

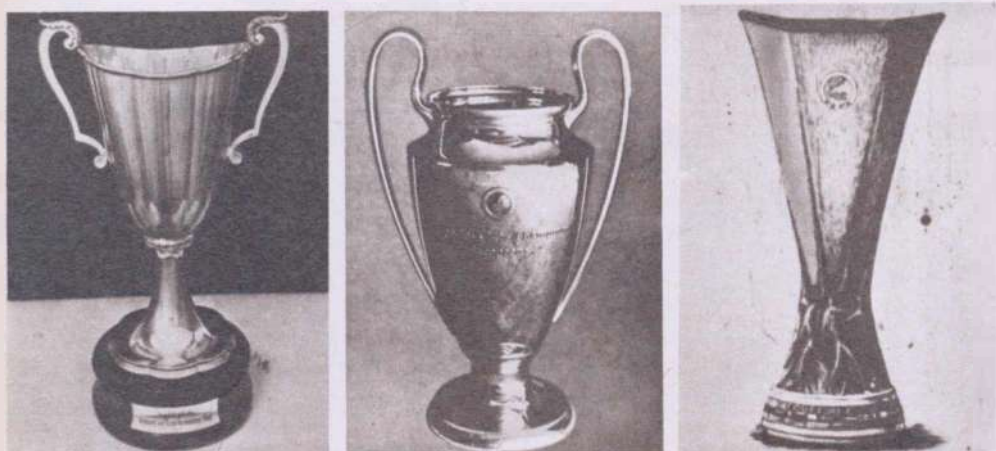
MIÂNIA 1-1



putut schimba soarta meciului

Foto: Paul ROMOȘAN

CELE TREI MARI „TENTAȚII” ALE FOTBALIȘTILOR EUROPENI



Exceptând campionatele naționale, viața fotbalistică din continentul nostru se concentrează în jurul celor trei mari «tentații», cum am putea numi principalele trofee europene: «Cupa Campionilor Europeni», «Cupa Cupelor» și «Cupa U.E.F.A.». Mai mulți cititori ai revistei noastre ne-au rugat să publicăm imaginile acestor trofee, pe care le-am dori în viitorii ani și în vitrinele cluburilor noastre. (Cerem, oare, prea mult?)

«Cupa Campionilor Europeni» (foto stînga) și-a disputat prima ediție în 1955-56. Cea dintîi finală a acestei competiții au disputat-o echipele Real Madrid și Reims, la 13 iunie 1956, la Paris. Au cîștigat fotbalistii spanioli cu 4-3 (2-2). Vedetele celor două formații în această finală: Di Stefano (Real Madrid) și Kopa (Reims). Actuala deținătoare

re a trofeului este formația Ajax Amsterdam.

«Cupa Cupelor» (foto mijloc). Prima ediție a întrecerii dintre echipele deținătoare ale cupelor naționale a avut loc în 1960-61, și a fost cîștigată de formația italiană Fiorentina, învingătoare cu 2-0 și 2-1 în finala cu Glasgow Rangers. În prezent, «Cupa Cupelor» se află în vitrina clubului londonez Chelsea.

«Cupa U.E.F.A.», fosta «Cupă a orașelor tîrguri» (foto dreapta), a avut un debut destul de... aventuros, prima ediție desfășurîndu-se pe o perioadă puțin obișnuită: 1955-1958. Cea dintîi cîștigătoare a acestui trofeu a fost cunoscuta echipă F.C. Barcelona. Ultima ediție a acestei competiții (1970-71), a revenit echipei engleze Leeds United, care mai cîștigase trofeul și în 1968.

UN URIAȘ PE STRĂZILE DIN TOKIO



CAMPIONII ȘCOLARILOR

Desfășurată recent la București, finala campionatelor republicane școlare de gimnastică a constituit un spectacol neașteptat de frumos, plin de dinamism și eleganță. La capătul celor două zile de întreceri, ANA BARCAN (Lic. cu program de educație fizică din orașul Gh. Gheorghiu-Dej) și TITUS POPOVICI (Lic. 4 Timișoara) au cucerit titlurile de campioni ai țării la individual, în timp ce formațiile lor au obținut titlurile pe echipe.

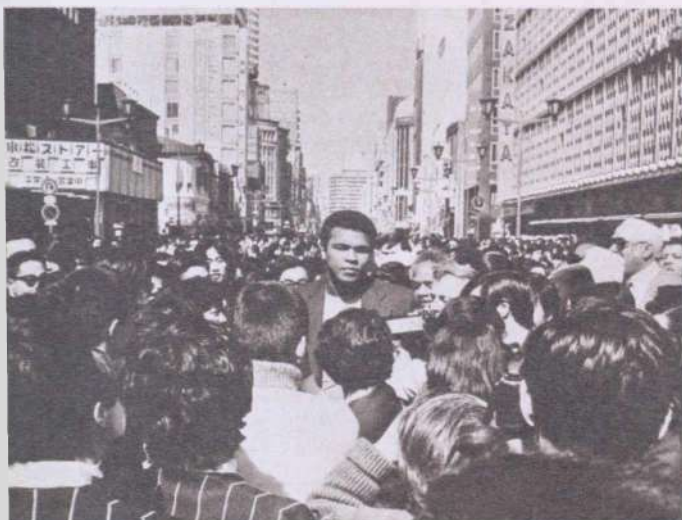
Iată-i în fotografiile alăturate pe proaspeții campioni, demonstrîndu-și măiestria în fața obiectivului aparatului fotografic.



TEMPO ACCELERAT ÎN RECUPERĂRI

Instantaneul alăturat, luat de fotoreporterul nostru Paul Romoșan la Centrul de medicină sportivă «23 August», s-ar părea că nu «spune» nimic nou: dr. Nicolae Stănescu îl consultă pe Titu Frățilă, component al formației F.C. Argeș, pentru a-i determina stadiul recuperării după accidentarea pe care a suferit-o. Și, totuși, există ceva nou, pe care fotografia nu reușește să-l remarce. Este vorba de o schimbare în timpul de recuperare, adică la acest Centru de medicină sportivă se obțin progrese în direcția scurtării perioadei de refacere totală. Faptul este îmbucurător și pe plan general, și pe plan... piteștean: «unsprezecelea» lui Dobrin are nevoie de forțe valide 100% pentru a răsturna șansele arădenilor la titlu în actualul campionat.





În timp ce campionul lumii Joe Frazier se pregătește să-și apere centura în fața unui boxer necunoscut, pe nume Stender (25 mai, la Omaha), mult comentatul Cassius Clay își urmează cu conștiințiozitate programul stabilit de a lupta în acest an cu 4 sau 5 adversari. Ex-campionul mondial la categoria grea transpiră de zor la antrenamente și depune toate eforturile pentru a-i determina pe

manageri să-i faciliteze mult așteptata revanșă cu Frazier.

Clay a evoluat nu de mult la Tokio, în compania altui boxer american de culoare, Mac Foster, pe care, după cum se știe, l-a învins la puncte după 15 reprize. A fost pentru prima dată când federația niponă de specialitate a acceptat să programeze în Japonia o întâlnire profesională între doi pugiliști străini. Cassius Clay a fost

primit cu multă căldură de spectatorii niponi. Ca întotdeauna, el a făcut declarații care nu s-au adeverit. Astfel, la intrarea în ring, Clay purta un halat de mătase japoneză, iar în mână ținea un mare carton pe care era scrisă cifra 5 (numărul reprizei în care promitea că îl va face K.O. pe Mac Foster). Dar Foster a rezistat eroic până la sfârșitul rundului 15. Loviturile recepționate, însă, l-au determinat să

se interneze în spital pe timp de trei zile. În acest timp, Clay s-a plimbat pe străzile orașului Tokio, iar serile a filmat pentru televiziunea japoneză episoade din cariera sa sportivă. Cu acest prilej, el a declarat ziariștilor japonezi că Frazier îl e-vită sistematic, dar că speră totuși că în toamnă sau în primăvara anului viitor va fi pus din nou față în față cu unicul său învingător.

La 12 iunie, Cassius Clay îi va acorda revanșa americanului Quarry. În legătură cu această partidă, el a declarat că «Nu numai Quarry, ci și viitorii mei adversari sînt boxeri redutabili și voi avea sarcini deosebit de dificile». Să se fi scumințio Clay?

În fotografii:

Printre admiratorii săi japonezi, Clay pare o fi un adeărat... uriaș.

Fostul campion mondial Cassius Clay (stînga) atacă dezlănțuit în meciul susținut la Tokio în compania compatriotului său Mac Foster.

un portret pe număr



ANTON CIOCAN

...1964. Pe poarta A.S. Gloria din București, pășea timid un tînăr cu alura de luptător. A avea numai 15 ani și dorea să joace rugby...

Așa începu spinoasa, dar frumoasa carieră a lui Anton Ciocan (căci despre el este vorba) sub îndrumarea primului său antrenor, Dorel Dumitrescu. Un an mai tîrziu, el debutează în prima echipă pe postul de pilier, post ce-l ocupă și în prezent. După satisfacerea stagiului militar, în care timp apără culorile clubului Dinamo București, el se reîntoarce la Gloria unde continuă pregătirile sub conducerea antrenorului Mihai Naca. Sufletul echipei, Anton Ciocan este propus în numeroase rânduri pentru echipa națională, dar zeița Fortuna nu i-a zîmbit decît în primăvara aceasta.

Lăcătuș la Uzinele Republica din Capitală, Anton Ciocan deține și titlul de frunțas în producție, fiind un exemplu pentru colegii lui, exemplu atît în munca profesională, cît și în cadrul activităților social-culturale din uzină. Maistrul Constantin Bădiceanu nu are decît cuvinte de laudă la adresa elevului său, care caută continuu să împletească pregătirea teoretică cu cea practică.

A doua pasiune: luptele libere. Avînd un gabarit (peste 100 kg) de halterofil (și mai puțin de rugbyst) Anton Ciocan s-a preocupat și interesat în amănunțime de «sportul celor tari», reușind în anul 1968 performanța cuceririi titlului de campion municipal al școlilor perofesionale la categoria 100 kg.

Alte pasiuni — boxul, popicele, inoul și literatura. Anton Ciocan își rezervă o mare parte a timpului său liber literaturii, citind din autorii preferați: Lev Tolstoi, W. Thackeray, H. Balzac, M. Sadoveanu și E. Barbu.

Octavian GUȚU

O AUTENTICĂ SUPERECHIPĂ



Dinamo Moscova, una dintre cele mai puternice formații feminine de club din lume la ora actuală și, poate, xate timpurile, a cucerit campionatul de volei al Uniunii Sovietice pentru a 13-a oară. Succesul intern al ploanelor sovietice, care formează nucleul reprezentativei U.R.S.S. — campioană mondială, olimpică și spană — a fost însoțit de o nouă victorie internațională în recent încheiata competiție continentală «Cupa Țipionilor Europeni», întrecere în care Dinamo Moscova își înscrie pentru a șaptea oară numele pe lista câștigătoarelor. De remarcat faptul că fetele gruzinului Ghivi Ahvlediani au câștigat de șase ori consecutiv ită cupă!

Iată-le pe proaspetele campioane ale U.R.S.S. Sus, de la stînga la dreapta: Ludmila Buldakova — căpitana pei, Lidia Ștrelnikova — antrenoare secundă, Ludmila Scecinina, Ghivi Ahvlediani — antrenor principal, niia Olijova, Nina Smoleeva. Jos: Larisa Andronova, Larisa Bergen, Zoia Iusova, Irina Efremova și Tatiana ia. Lipsesc din fotografie două dintre jucătoarele valoroase ale formației: Liubov Tiurina (cea mai înaltă coare) și Marita Batutite.



serialul nostru

3

ULTIMA REPRIZĂ

de Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

În lunga și zbuciumată sa istorie, boxul profesionist a făcut numeroase victime. Iluzia fericii marilor campioni ai ringurilor profesioniștilor e spulberată de trista realitate care, prin numeroase exemple, ne dovedește că de grație și nefericită este viața pugilistului încăput pe mâna managerilor hrăpăreți, intrat în jocul periculos al afaceriștilor și gangsterilor. Un exemplu l-am oferit povestindu-vă pe scurt tragedia vieții lui Sonny Liston, unul dintre cei mai controversați campioni ai timpurilor noastre.

Pînă la sfîrșitul anului, Liston obține în continuare numai victorii prin K.O.: Emil Brko, Calvin Butler, Johnny Gray și Larry Watson sînt doborîți înainte de limită de către «Marele urs». La ultimul meci, cel cu Larry Watson, în timpul unei pauze Sonny a văzut în apropierea ringului doi dintre băieții cu care se împrietenise în închisoare. «Au scăpat și ei» — își spusese Liston, făcîndu-le un semn cu mîna. Prietenii aceștia l-au vizitat în vestiar după meci și apoi la hotel.

LISTON KNOCK-OUT— FĂZĂ UN POLICEMAN!

Se credea că Liston a devenit «băiat cuminte» — așa cum spera educatorul său din penitenciar, Alois Stevens. Chiar și managerii săi erau convinși că boxul îl cucerise pe fostul deținut și că «Marele urs» îi va asculta docil. Dar mare le-a fost surpriza tuturor cînd, la începutul anului 1956, au constatat că Liston a... dispărut. Nimeni nu știa unde și cu cine a plecat. Managerii săi, îndeosebi, intraseră în panică deoarece se perfectase un al treilea meci cu Marty Marshall și Sonny risca să-l piardă prin forțat. Dar «Marele urs» a apărut cu două săptămîni înaintea meciului care era programat la 6 martie 1956, la Pittsburgh. După cîteva antrenamente, Sonny Liston a susținut partida cu Marshall, dar nu a mai putut cîștiga înainte de limită. A obținut doar o chinuță victorie la puncte.

Toți cei din jurul viitorului campion mondial observaseră că Liston avea preocupări noi, misterioase. Lipsa zile întregi și fusese văzut de cîteva ori în compania prietenilor pe care și-i făcuse în închisoare. Într-o zi, tocmai se despărțise de unul dintre aceștia îndreptîndu-se spre mașina sa, cînd ofițerul de poliție Thomas Mellow se apropie de el și-i ceru permisul de conducere.

- În legătură cu ce? — întreabă Liston, vădit deranjat de această întîlnire neașteptată.
- Ai parcat mașina într-un loc nepermis și apoi vîd că actele nu prea vrei să le prezinți — răspunde polițistul.
- Și dacă într-adevăr nu vreau să-ți arăt nici un act?
- Anunci va trebui să mă însoțești la poliție!
- Și dacă nici asta nu vreau? — ripostă Liston pus pe scandal.
- Atunci am să te îmi cu forța...
- Încearcă. Te previn însă că după aia nu o să mai ai o mutră atît de frumoasă...

Polițistul duse mîna spre revolver. În aceeași fracțiune de secundă pumnul lui Liston îi fulgeră bărbia, făcîndu-l K.O. pentru cîteva ore...

„TRIPLA“ LUI NĂSTASE

Dacă anul trecut Ilie Năstase a pierdut «Marele premiu al F.I.L.T.» pentru că, participând la etapele premergătoare ale «Cupei Davis», n-a putut fi prezent — și marele său rival, Stan Smith, exceptat pe atunci de la aceste preliminarii — la toate marile concursuri ale anului, se pare că în 1972 Ilie Năstase e pus pe fapte mari. După un start mai puțin concludent pe courts-urile nord-americane, când Smith se detașase amenințător, iată că pe terenurile vechiului continent americanul nu-și mai regăsește regularitatea demonstrată la început de sezon, în timp ce Năstase — asemenea legendarului Anteu — parcă a căpătat forțe noi în Europa și-și păstrează intact nimbul invincibilității după primele trei mari concursuri: Monte Carlo, Madrid și Nisa. În capitala Spaniei, în finală l-a zdrobit pe Fr. Pala (Cehoslovacia) cu 6-0, 6-0, 6-1, iar în concursul de la Nisa l-a depășit net pe Jan Kodes, compatriotul lui Pala, tot în trei seturi: 6-0, 6-3, 6-4.

Iată-l în imagine pe Ilie Năstase, la încheierea concursului de la Madrid, primind «Trofeul Melia» din mâinile donatorului și felicitările de rigoare.



ELENA VOICU — Ani-na. Mă bucur că fratele tău a primit nota zece la lucrul manual pentru frumoasele albume sportive pe care le-ai alcătuit. Îmi pare rău că nu te pot ajuta să contribui și tu la completarea albumelor cu fotografia echipei Dinamo, care vă lipsește. Totul depinde, însă, numai de fotbalistii pe care îi iubiți. Când vor juca atât de bine încât să ne ofere prilejul să le publicăm (motivativ) fotografia echipei, o vom face cu plăcere. Lui Dumitrache și Lucescu le-am transmis tot ce m-ați rugat.

MIOARA LISANDRU — Craiova. În primul rând vă mulțumesc pentru frumoasele păreri exprimate la adresa revistei noastre. În al doilea rând vă trimit mulțumirile fotbalistilor din echipa na-

țională și ale celor de la Dinamo București, cărora le-am transmis toate urările dumneavoastră de succes.

IULIU DUDAS — Tg. Mureș. Clubul de a cărui adresă vă interesați este atât de bine cunoscut în Uniunea Sovietică, încât plicul dumneavoastră va ajunge la destinație chiar dacă veți scrie pe el doar atât: Clubul sportiv Dinamo Moscova, U.R.S.S.

CRISTIAN MAYER — Suceava. Sint convins că printre numeroșii colecționari de insigne sportive din țara noastră vei găsi destui amatori care în schimbul insinelor cluburilor F.C. Santos și A.C. Milan, pe care le oferi, să îți le dea pe cele ale fotbalistilor de la Rapid, Dinamo București, și U.T.A., de care ai nevoie în colecția ta. Uite, eu le dau adresa unde îți pot scrie: str. C. Porumbescu nr. 6, Bloc 6, Scara A, Apartamentul 7, Suceava. În legătură cu tricoul acela roșu de portar, cred că ai putea să porți la el un chilot alb. Genușiera și-o poți procura de la orice magazin cu materiale sportive.

LIDIA LEPĂDATU — Craiova. După părerea mea, a fi un supporter civilizat nu înseamnă a «găsi ceva» care să astupăm pentru totdeauna gura celor ce simpatizează alte echipe sau alți sportivi decât cei iubiți de noi. Fiecare are dreptul să încurajeze pe cine vrea, fără a aduce injurii «adversarilor» de pe teren sau celorlalți spectatori din tribune. Fair-play-ul trebuie să domnească pe întreg stadionul. Dacă sin-teți provocată, cel mai înțelept lucru: să nu răspundeți.

MARIETA DOBRICĂ — Comuna Blejești, județul Teleorman. Din câte am înțeles, doriți să alcătuiți un album cu cei mai iubiți sportivi din țară și îi rugați pe cititorii revistei noastre să vă trimită fotografia sportivului lor preferat. Ideea mi se pare foarte interesantă și așa fi mulțumit să aflu că ați primit scrisori numeroase. Succes!

AUREL BICĂ — Tirgu-Jiu. Sint bucuros că vă pot ajuta să câștigați pariul cu amicul dv. care, nu știu de ce, susținea că nu am să vă răspund. Iată amănuntele cerute despre fotbalistul Firu Viorel Smarandache: s-a născut la 2 iulie 1953 în comuna Coșovenii de Sus, județul Dolj. Înainte de a fi legitimat la Steaua (19 august 1971), a jucat la Universitatea Craiova. Vă mulțumesc pentru frumoasa ilustrație pe care ați trimis-o redacției.

VICTOR CERNEȘTEAN — Satu Mare, Școala Profesională C.F., B-dul Republicii nr. 1, dorește să corespundeze cu suporterii echipei Dinamo București din întreaga țară. După cum vezi, și-am îndeplinit rugămintea. Și ca să nu mai fi supărat pe mine, îți răspund și la întrebare. În meciul România—Grecia, disputat la 16 aprilie 1969, la Atena, și încheiat cu un rezultat egal 2-2 (0-0), golurile au fost înscrise de Dumitrache (min. 54 și 60), pentru noi, Sideris (51) și Dedes (60), pentru fotbalistii greci.

Petrus

Chiar a doua zi Sonny Liston a fost arestat. Exceptând «ispravă» cu poli-tistul, «Marele urs» a fost acuzat și de faptul că ar fi condus automobilul în stare de ebrietate. Rezultatul: o reînchisoare pentru nouă luni la aceeași închisoare din Jefferson City...

CAMPION MONDIAL

«Ursul» din Las Vegas, numele sub care era cunoscut acum Sonny Liston, își reia activitatea pugilistică la 29 ianuarie 1958, pe un ring din Chicago. Adversarul său, un oarecare Bill Hunter, a cedat prin K.O. în rundul doi, marcând startul lui Liston în cursa spre titlul mondial. Noul pretendent la centura «greilor» boxează la Saint Louis, Miami Beach, Chicago, Cleveland, Houston, Denver, Seattle și în alte orașe americane, doborându-și adversarii cu loviturile sale puternice. De la 29 ianuarie 1958, când a revenit în ring după ispășirea ultimei pedepse de nouă luni închisoare, și pînă la 25 septembrie 1962, când l-a înfruntat pe Floyd Patterson pentru titlul mondial, Sonny Liston a obținut 19 victorii, dintre care 16 prin K.O. În acest timp, seria succesorilor sale nu a fost întreruptă nici măcar de o singură înfringere.

În ciuda acestor rezultate strălucite, lui Liston îi este însă interzis să boxeze la New York. Melvin Krulwich, care în 1959 conducea Comisia de box a statului New York, l-a acuzat pe «Ursul» din Las Vegas că încă de la primele sale meciuri are legături cu mafia internațională, condusă de gangsterii Franky Carbo și Blinky Palermo. Așa se explică faptul că în ciuda impresionantelor sale cârpi de vizită, Liston nu a luptat niciodată la Madison Square Garden, nici măcar atunci când deținea titlul de campion al lumii. Este un caz unic în istoria boxului mondial; Liston fiind singurul «greu» deținător al titlului suprem care nu a evoluat nici măcar o singură dată la New York...

Meciul dintre Sonny Liston și Floyd Patterson pentru titlul mondial s-a perfectat deosebit de anevoios și numai în urma presiunilor pe care le-au făcut oamenii din umbra «Ursului» din Las Vegas asupra lui Patterson și a managerului său, Gus d'Amato. Acesta din urmă, îndeosebi, nu-l simpatiza pe Sonny, considerându-l suspect, o marionetă în mâna gangsterilor care opera în boxul profesionist. În ajunul partidei, mulți dintre cronicarii de specialitate susțineau că mafia pregătise îndelung întâlnirea dintre Patterson și Liston și că ea nu era străină nici de întimplările de pomină din cele trei meciuri Patterson — Johansson.

Aceasta era atmosfera în care, la 25 septembrie 1962, s-a disputat la Chicago prima întâlnire dintre Sonny Liston și Floyd Patterson, titlul mondial fiind în joc. Meciul nu a avut istoric. După cum se știe, Liston a câștigat prin K.O. în primul rund.

La 22 iulie 1963, Patterson solicită revanșa și Liston o acceptă. Partida a avut loc la Las Vegas și a fost o copie identică a primei întâlniri: Sonny a lovit prin K.O. și tot în prima repriză.

În timp ce se anunța decizia, un fapt puțin obișnuit a adus în scenă un personaj care avea să pună capăt carierei de campion mondial a «Ursului»: un tânăr negru a sărit pe ring și smulgînd microfonul din mîna cronicului Steve Ellis s-a adresat tuturor celor prezenți spunînd: «Liston este un bluff. Lui îi este frică să lupte cu mine...» Numele acestui tânăr îndrăzneț era Cassius Clay.

După ce a tranșat în favoarea sa rivalitatea cu Floyd Patterson, Sonny Liston a întreprins în lunile august și septembrie 1963 un turneu de exhibiții în Europa, iar apoi a răspuns provocării lui Cassius Clay.

Întîlnirea dintre Liston și Clay a avut loc în celebra stațiune Miami Beach, la «Convention Hall», la 25 februarie 1964. Aproape 9 000 de spectatori au venit să vadă cum se va descurca guralivul Cassius Clay în fața uriașului Sonny.

«Ursul» din Las Vegas anunțase că îl va zdrobi cu un singur pumn pe «acest băiețel obraznic». Și poate că intenția lui Liston s-ar fi realizat dacă Clay nu ar fi fost un maestru al eschivei. Jocul său de picioare a zădărnicit toate acțiunile de atac ale campionului mondial. În rundul șase, Liston avea o arcadă spartă și se arăta complet derutat de stilul adversarului său. Cel de-al șaptelea rund nu s-a mai disputat. «Ursul» rănit nu și-a mai părăsit colțul. El l-a anunțat pe arbitrul meciului, Barney Felix, că este accidentat la mîna dreaptă și că nu mai poate lupta în continuare. Învingător, deci, prin K.O. tehnic, Cassius Clay!

Din nou Liston a fost acuzat că își vinde meciurile și că nu își apără șansele cinstite, făcînd jocul gangsterilor care îl dirijau din umbră. Drept urmare, urmînd exemplul Comisiei de box a statului New York, și alte comisii de box din multe alte state americane nu acceptă ca revanșa Liston-Clay să se dispute pe teritoriul lor. În felul acesta ajung cei doi rivali să lupte în micul orașel Lewiston din statul Maine, într-un fost... hangar de avioane, care nu putea cuprinde mai mult de 4 000 de spectatori. Ca urmare, biletele pentru acest meci, disputat la 25 mai 1965, s-au vîndut la bursa neagră, costul unui fotoliu de ring ajungînd chiar la suma de 500 de dolari. Peste 500 de cinematografe au transmis acest meci. În plus, televiziunea. Financiar, problema a fost rezolvată, cei doi boxeri primînd fiecare cîte 480 657 de dolari.

(va urma)



Un cvintet care însumează... 10 metri: Georgescu, Novac, Popa, Oczelak și Tarău.

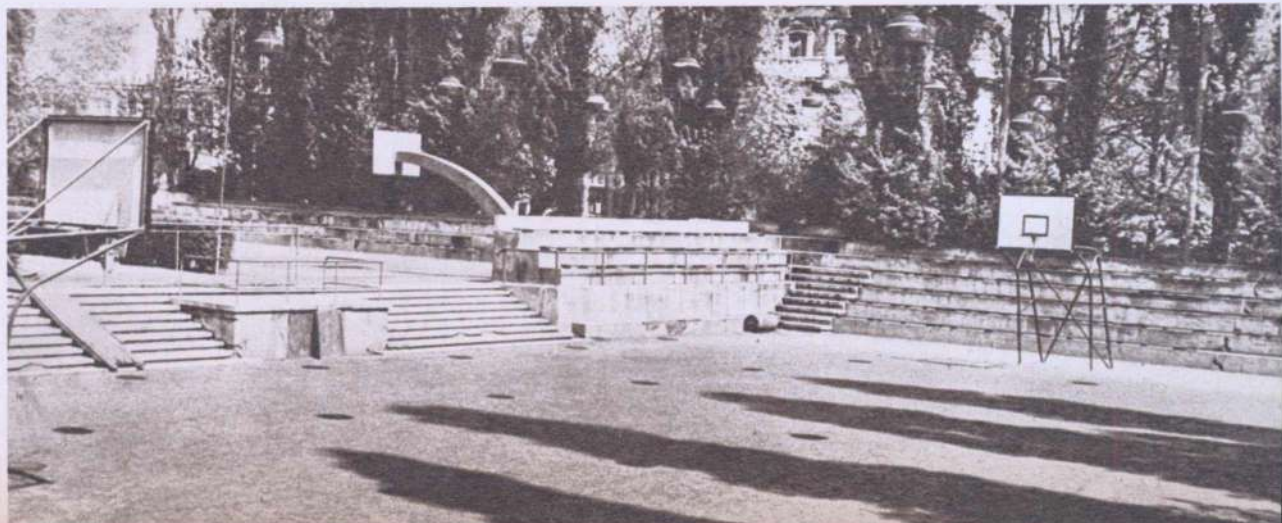
BASCHEȚUL ÎNCEARCĂ SĂ „IA ÎNĂLȚIME“



De aici începe baschetul. Minibaschetbaliștii din Constanța știu că orașul lor a avut plină nu de mult o echipă în prima divizie a țării. Va mai avea una... când vor fi ei mari?

O bază sportivă asaltată cândva de dimineața până seara de amatori de «uniuțen» sau chiar de îndrăgite dispute la două panouri: terenul de la Drept. Acum, cea mai mare parte a zilei, terenurile și tribunele sînt pline... de liniște. Și când te gîndești că se acuză lipsa terenurilor...

Foto: C. BEREȘTEANU



Baschetul încearcă — și încă de mulți ani — să «ia înălțime». De fapt, sportul de sub panouri și-a început campania de materializare a intenției prin a «lua înălțime» în sensul cel mai propriu al expresiei. Media de înălțime a jucătorilor din campionatul masculin, de pildă, a crescut în ultimii 10 ani cu tot atîția centimetri, iar cea a lotului reprezentativ a repetat, firesc, ascensiunea (1,84 m fiind media de înălțime a actualei echipe naționale). Fetele nu s-au lăsat nici ele mai prejos, și astfel jucătoarele de peste 1,80 m au încetat a mai fi o «rara avis» chiar și în divizia B. Așadar, la propriu, se poate considera că sîntem în apropierea plafonului internațional, gîndindu-ne că Ignis Varese, de pildă — deținătoarea «Cupei Campionilor Europeni» pe anul trecut — are o medie de înălțime de 1,95 m. «Figuratură» a rămas însă în urma «propriului», cota valorică atinsă de baschetul nostru pe plan internațional fiind încă destul de scăzută. Este drept, la recentele campionate europene masculine de la Essen am ocupat un loc 8, care, cu puțină șansă (o victorie asupra reprezentativei Poloniei, succes realizat în alte împrejurări) s-ar fi putut transforma în 4. Dar aceasta nu ar fi modificat cu nimic valoarea reală a baschetului nostru masculin. Să nu uităm că lidera actuală a campionatului, Steaua, a fost întrucît la București de o formație poloneză din liga secundă — L.K.S. Lodz...

Fetele, de asemenea, dețin în palmares un loc 4 la C.E., dar capotează îngrijorător la ultima ediție a Balcaniadei.

Așadar, problema care se pune în fața baschetului este «luarea de înălțime» în planul tehnicității, al concepției de joc, al bazei de masă. Firește, apar întrebări: Ce trebuie făcut? Cum trebuie lucrat? Cît?... Întrebări (unele) la care s-a răspuns, întrebări (altele) la care — încă — nu s-a răspuns...

Desigur, ca orice drum spre înălțimi, totul trebuie început de la «decolare», iar în baschet decolarea înseamnă mini-baschetul. Mini-baschetul cu... maxi-problemele sale.

Există cîndva un campionat național, un veritabil festival al mini-baschetului. Cîndva...

A fost odată ca niciodată, spune «povestea», o promisiune cu intrarea gratuită a copiilor la meciurile celor mari...

Ajunsem la cota, promițătoare pe plan internațional («Cupa Prietenia», desfășurată în vara trecută la București, ne-a dovedit că putem spera în rezultate de valoare nu peste mulți ani), a juniorilor. Dar (și) aici activitatea internă merge cu «un singur motor»: campionatul. Cupe? Nu prea am suzit...

În sfîrșit, campionatele diviziei A. Atît la băieți, dar mai ales la fete, lupta se anunță mai echilibrată ca oricînd. Steaua, Dinamo, Politehnica București, «Universitățile» din Cluj și Timișoara — la băieți, Rapid, Politehnica și I.E.F.S. — la fete, formează un pluton, mai numeros ca în alți ani, de echipe valoroase. Și totuși, plutonul rămîne prea mic față de ceea ce și-a propus baschetul, și în acest sens Provincia trebuie să opună o mai mare concurență centrului baschetului românesc, Bucureștii. Aceiași Vizi, Ruhring, Demian, Viciu sau Ionescu. Alții? Unul singur: Zdrenghea.

Și, trecînd la București — leagănul baschetului nostru — să amintim și de faptul că leagănul baschetului bucureștean — terenurile de la «Drept» — au devenit o... amintire. S-a uitat prea ușor că aici au apărut și crescut Folbert, Niculescu, Nedef, Costescu, că de aici ar putea răsări alții ca ei... Este chiar așa de dificilă organizarea sistematică a unor «Cupe» pe aceste terenuri?

Și, amintind de competiții, care cînd vom putea urmări — în finel — un mare turneu internațional de baschet masculin?

Întrebări, întrebări... Eliberate poate de balastul lor, baschetul nostru va reuși să-și grăbească ascensiunea.

Sorin SATMARI

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

Curier medico- sportiv

V.T. Tr. Severin. Ca fostă handbalistă, ar trebui să dați mai multă dovadă de spirit de înțelegere și să nu vă lăsați, în exclusivitate, «mămăită» numai de efectele terapeutice ale vibromasajului — procedeu astăzi en-vogue. Efectele pot fi mai rapide, dar au și o durată scurtă. Pe urmă, din nou... țesuturi adipoză, diforme.

În situația dumneavoastră, se impun, cu hotărâre, asocierea și corelarea dintre procedeu de vibromasaj și efectuarea exercițiilor fizice, de îndată și de la bun început cu gradarea efortului, dimineața, înaintea zilei de muncă.

Procedați astfel și mai scrieți-ne.

P.O. Mediaș. «Exercițiile de înviorare le fac după radio, când mă scol mai devreme și am început să le îmit și pe cele din revista «Sport» — atunci când mă trezesc mai târziu».

Nu e rău. Desigur, factorul principal, mișcarea, este îndeplinit. Dar pentru ca această mișcare să aibă maximum de eficiență — de altfel, cea scontată — indiferent ce program de exerciții executați (cel de la radio sau exercițiile fizice recomandate de noi, a căror chinogramă a apărut în numărul trecut al revistei), important este faptul ca înviorarea s-o efectuați zilnic, în aer liber sau cu ferestrele încăperii dv. larg deschise.

N.S. Oradea. Sîntem măguliți de faptul că «multe colege de-ale mele urmăresc cu interes și apreciază rubrica rezervată femeii și intitulată «Pentru sănătatea și frumusețea dvs.»

După cum ne arătați, în ceea ce privește înțelesul larg, major și definitoriu al acestui titlu, ați gândit la fel ca noi atunci când am inaugurat această suită de articole, însoțită de fotografii artistice, și care suscită un crescînd și justificat interes în rîndurile sportivelor și cititoarelor noastre.

Așadar, frumusețea unei femei nu constă numai decît din primul contact cu înfățișarea chipului ei, mai cu seamă, din aspectul ce-l oferă — la tot pasul — trupul ei. Formele zvelte, mlădioase, armonios construite — într-un cuvînt, atrăgătoare — apoi naturalețea, cu care femeia se mișcă și de care ar trebui să țină cont din ce în ce mai mult, lată principalele atribute ale atracției «sexului frumos». În cele din urmă, igiena desăvîrșită și alimentația rațională fac parte, laolaltă, din regulile statornice de vreme, de practică îndelungată și verificată și sînt elemente dominante și indisolubil legate întru obținerea unei sănătăți depline — fundamentul sine qua non al vieții de toate zilele a unei femei civilizate. Iar sănătatea este menținută și conservată numai prin sport și prin exercițiul fizic — așa cum, de altfel, ați remarcat și dv. — r. —

INVITATA NOASTRĂ

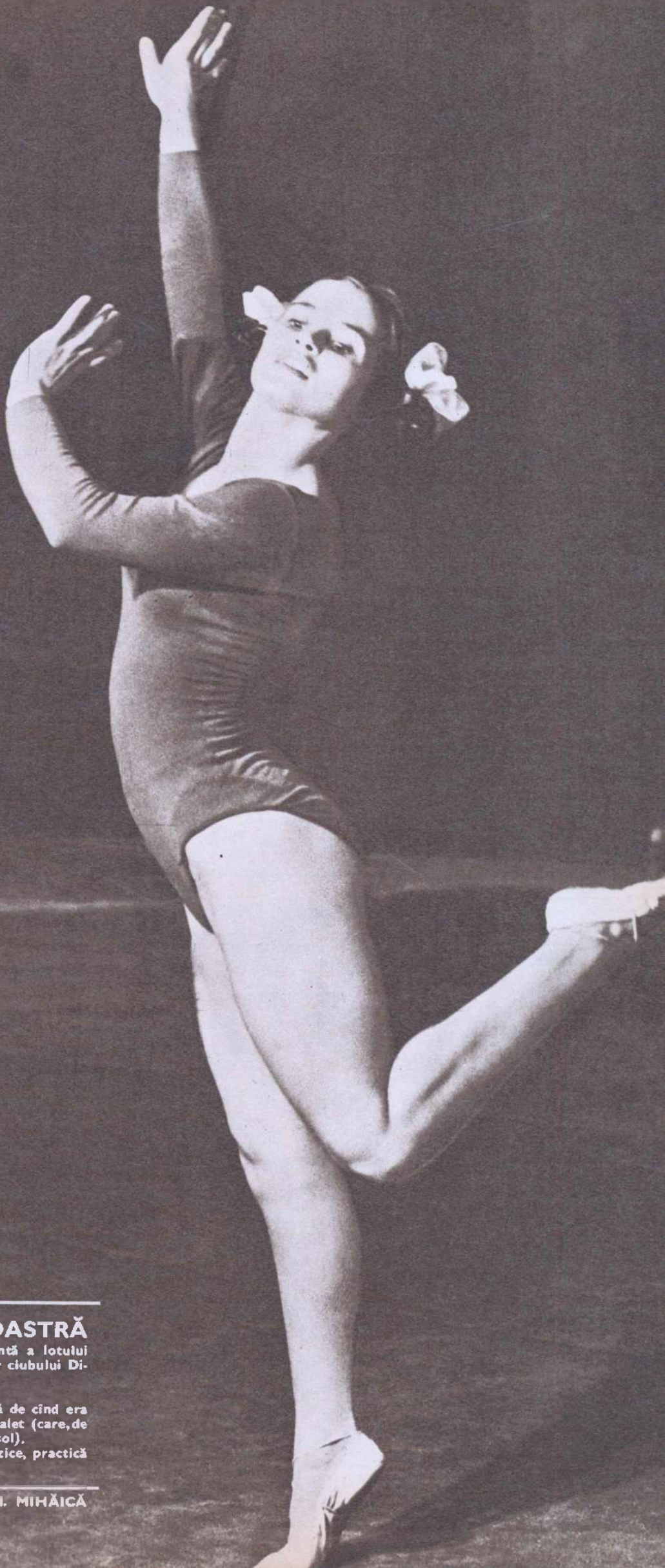
Alina GOREAC — maestră a sportului • Componentă a lotului național de gimnastică • Face parte din grupul sportivilor ciubului Dinamo.

• 20 de ani • 157 cm • 50 kg • 58 cm (talie).

• Pasiunea pentru gimnastică a atras-o spre sport încă de cînd era elevă, la Lugoj. De asemenea, și-a îndreptat pașii către balet (care, de multe ori, a ajutat-o să-și desăvîrșească exercițiile de la sol).

• Vara, în orele libere, pentru menținerea condiției fizice, practică înotul.

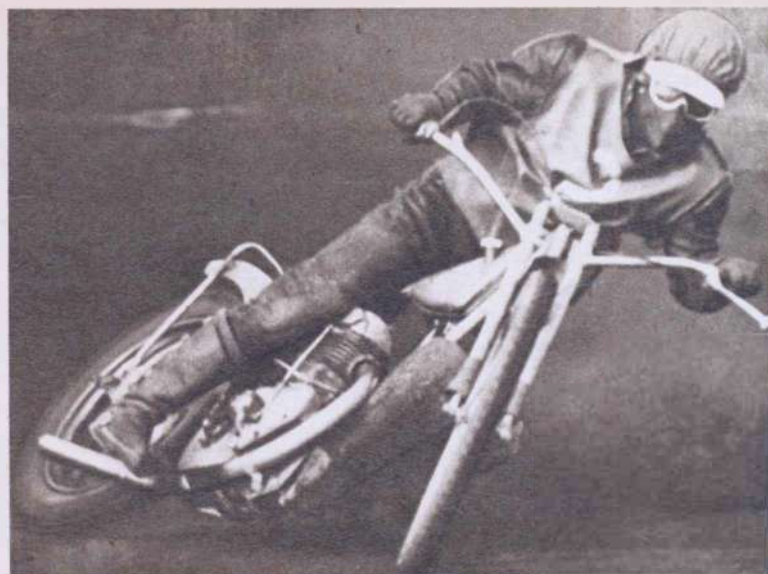
Foto: I. MIHĂICĂ





GIMNASTICĂ MODERNĂ

«Stelele» gimnasticii moderne din Bulgaria, Polonia, Ungaria, România, Cehoslovacia, Finlanda, Franța și Uniunea Sovietică s-au întâlnit în sala moscovită «Ceikovski» în cadrul unui interesant concurs internațional. Grația, măiestria și forța concurențelor au dat naștere unui spectacol sportiv de calitate, mult aplaudat de spectatori. În fotografie, vă prezentăm pe câștigătoarea primului loc la exercițiile cu cercul: tinăra sportivă sovietică Galina Șugurova.



AVENTURĂ PE DOUĂ ROȚI

Dirt-track-ul este, fără îndoială, una dintre cele mai spectaculoase întreceri motocicliste. Numai gândindu-ne la faptul că motocicletele pentru dirt-track nu au frâne și este de ajuns pentru a înțelege de ce competițiile de acest gen câștigă în tensiune. Dar, în ciuda lipsei frinelor, accidente pe pistele de dirt-track sînt foarte rare și, în general, fără urmări grave. În fotografie (realizată de Sigismund Backsi), o «aventură pe două roți» la un recent concurs de dirt-track din București.

DICȚIONAR FOTBALISTIC

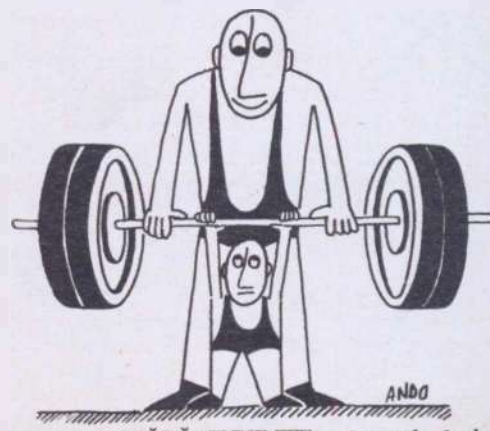
- APĂRARE** — Copilăria atacului.
ARBITRU — Singurul om de pe teren care fluieră fără să fie huligan.
BALON — Sferă de piele în jurul căreia mișună tot felul de vorbe.
BOCANC — Unul care toată ziua bate mingea.
CRAMPON — Suvenir pentru piciorul adversarului.
CRONOMETRU — Cel mai înverșunat adversar al echipei conduse.
DUMINICA — O zi fără soț...
ECUSON — Legitimția unui arbitru în exercițiul funcției.
GOL — Un nimic greu de suportat.
PLASA — Loc de parcare pentru mingi.
PORTAR — Un soi de... pescar care se bucură numai atunci cînd are plasa goală.

Dumitru, NEGREA



O ÎNTÂMPLARE CU HAZ

Hohote de ris pe stadionul din Amsterdam, la meciul Ajax — Benfica din cadrul semifinalelor «Cupei Campionilor Europeni». Hazul general a fost provocat de fotbalistul Piet Keijzer de la Ajax, care și-a pierdut chiloții în timp ce alerga spre poarta portughezilor. După cum putem vedea din imagine, meciul a fost întrerupt și arbitrul partidei, amuzat și el de întimplare, a sărit în ajutorul lui Keijzer.



FĂRĂ CUVINTE desen de Ando

SPORTUL A DOUA PASIUNE

DEM. RĂDULESCU

Actorul Dem. Rădulescu, de la Teatrul Național «I.L. Caragiale», profesor la Institutul de artă teatrală și cinematografică, a ajuns unul dintre cei mai populari artiști care apar pe prima scenă a țării, pe marea pînză a cinematografeilor, ca și pe micul ecran al televiziunilor noastre. Aproape că nu există festival al teatrelor bucureștene, nu există program de varietăți, nici «lunga noapte a Revelionului», din care facea sa cu mimica, pe cit de sobră, pe atit de bogată în efecte comice, intonația specifică a glasului său să nu smulgă aplauze «la scenă deschisă», să nu dezlănțuie cascade de ris sănătos. Iar multe din filmele de la Buftea îl revendică pe Dem. Rădulescu («Haiducii», «Brigada diverse», «Astă-seară dansăm în familie» etc).

Cu toată această activitate prodigioasă, Dem. Rădulescu își rupe din «bugetul timp» ore întregi pentru a fi prezent (de astă dată ca simplu spectator) în tribunele stadioanelor, urmărind cu aviditate plonjoanele «panterei negre» (Răduceanu), evoluțiile în sialom ale lui Lucescu, Domide, Dumitriu II și Tătaru, forța de rezistență a unui Dinu sau Sătmăreanu, acuratețea acțiunilor lui Dumitru, și-



gurața intervențiilor lui Mureșan. Și acest proteic artist nu lipsește nici din preajma ringului de box, nici de la întîlnirile de handbal sau de la demonstrațiile de judo și de gimnastică, nici de la partidele de hochei, unde croșele scot scînteii din gheșta patinoarului...

De aceea, o primă și firească întrebare, pe care i-am pus-o, a fost: «Aveți, oare, darul ubicuității, ca pe lingă repetițiile de la «Comedia», «Bulandra» sau de pe platourile de la Buftea și după atitea apariții pe scene și pe ecrane (mari și mici) să mai puteți participa și la manifestările sportive?»

— Nu uitați că nu sînt numai «privitor ca la teatru», la numeroasele manifestații sportive pe care le consider cele mai complete spectacole, dar și practicant convins al boxului (am luat lecții cu fostul campion Gheorghe Lungu). Iubesc toate sporturile și, bineînțeles, am pus și pun la inimă mai mult ca orice fotbalul. Am bătut, încă de mic copil, mingea și puteam

ajunge la fotbalul de performanță, dacă nu optam pentru performanța actoriei...

— Vedeți vreo legătură între sport și arta scenică?

— Prima legătură este condiția fizică, pe care și artistul de pe scenă trebuie s-o aibă aproape în aceeași măsură ca artistul de pe gazon sau din arenă — ca să poată bate toate recordurile de rezistență în fața publicului. Obosala actorului este repede depășită de spectator. Dacă fotbalistul are nevoie să fie în «vervă de șou», cu atit mai mult actorul trebuie să-și dovedească verva, prin spontaneitatea și propețimea cu care dă o replică. Consider că nu poate exista actor mare fără să practice o disciplină sportivă. Suplețea mișcărilor este grav afectată la actori de lipsa exercițiilor fizice, lipsă care ar putea duce și la unele accidente în evoluția pe scenă sau pe platoul de filmare.

Stînd de vorbă mai mult cu marele actor Kirk Douglas, acesta mi-a mărturisit că n-ar putea să-și păstreze elanul tineresc din fiecare film dacă n-ar înota și n-ar face echitație.

— Ce doriți mai mult de la fotbalisții noștri?

— Ce pot să doresc decit ca echipa națională să se califice în semifinalele campionatului european și pentru Olimpiada de la Mînchen, iar toate formațiile noastre de club să joace cit mai bine, mai spectaculos și mai eficient, pentru a contribui și mai mult la ridicarea prestigiului fotbalului românesc în arena mondială.

D. MORARU-SLIVNA

PASIUNEA LUI ROELANTS

Puțini dintre iubitorii atletismului știu că alergătorul belgian (Gaston Roelants este și un pasionat meloman. «Muzica este pentru mine un tonic și un calmant totodată» — declară Roelants, pe care imaginea ni-l prezintă bînd un pahar cu bere în timp ce ascultă muzică într-o discotecă pe care o frecventează cu regularitate.



GÎNDURI ÎN PUȚINE RÎNDURI

Dinamo

Voi țineți minte aforismul:
Să nu vă pierdeți... dinamismul!
Steaua
Ca steaua care răsărea,
Să urce, vere, nu să... stea.

Rapid

În mersul tău de școală-naltă,
Constat că faci prea mare... haltă.

Farul

De data asta ți-aș dori
Să strălucești și-n plină zi!

Victor HILMU



NE DISTRĂM SĂRIND ...

...Asta par a ne spune fetele din imagine care, după cum putem vedea, fac sport cu ajutorul unui aparat puțin cunoscut la noi, lansat pe piață de constructorii de materiale sportive din Republica Federală a Germaniei. Două bare, care pot fi fixate la înălțimea dorită, se învîrtesc cu o viteză reglabilă în jurul unei axe verticale. Săriturile mici și mari care se pot face cu ajutorul acestui aparat reprezintă nu numai un eficient exercițiu fizic, ci și un mijloc de amuzament.

ÎN AȘTEPTAREA... RECORDULUI

Privind imaginea să nu credeți, cumva, că este vorba de un odihnitor spui de vînt pe stadion, în aer liber. Ateleți înfășurați în pături sînt cunoscuți săritorii și prăjina Wolfgang Nordwig (stînga) și Renato Dionisi, care așteaptă să intre în concurs. Dacă ne gîndim că o întrecere internațională la săritura cu prăjina durează cîteva ore, vom înțelege aceste... originale metode de menajare a forțelor.



8 GREȘELI ...

Copiind desenul de mai sus, caricaturistul Octavian COVACI a făcut... obișnuitele opt greșeli pe care vă invită să le descoperiți.



DE CE ?

Uneori, asistînd la întreceri sportive în săli sau pe stadioane, înțîmăm în tribune și asemenea spectatori înfierbîtați de patimi, care nu au nici o legătură cu spiritul de fair-play pe care îl dorim mereu prezent. Auzindu-î răcnind sau injurînd te întrebi, surprins, de ce? Și fără să vrei te gîndești la educație ori mai bine spus la lipsa de educație. Din fericire, numărul celor care se manifestă astfel pe stadioane este din ce în ce mai mic.





ASIGURAREA COMPLEXĂ A GOSPODĂRIILOR CETĂȚENEȘTI



Cuprinde:

- bunurile din gospodărie;
- pe asigurat și pe celălalt soț, pentru urmările accidentelor (invaliditate permanentă sau deces) produse la domiciliu;
- despăgubirile civile ce ar rezulta pentru asigurat și membrii familiei sale față de proprietarul imobilului și față de alte persoane, pentru accidentarea persoanelor și avarierea bunurilor, produse la domiciliul asiguratului.

BUNURILE ASIGURATE: mobilier, obiecte casnice, mașini de cusut, aparate electrice de uz casnic, îmbrăcăminte, instrumente muzicale, aparate de radio și t.v., magnetofone, picupuri, cărți, note muzicale, covoare, obiecte de artă, produse agricole, viticole, produse animale, alimente, unelte, motociclete, biciclete, căruțe, materiale de construcții, furaje etc.

Asigurarea cuprinde bunurile asiguratului, cele ale membrilor familiei sale (inclusiv cele luate în deplasare) și ale oricăror alte persoane care locuiesc împreună și gospodăresc în comun cu asiguratul, precum și cele aparținând altor persoane, dacă se află în folosința sau păstrarea asiguratului sau a membrilor familiei acestuia.

SUMA ASIGURATĂ: bunurile se asigură pentru sumele declarate de asigurat. Pentru caz de invaliditate permanentă totală suma asigurată este de 10 000 de lei (în caz de invaliditate permanentă parțială se plătește o parte din această sumă,

proporțională cu gradul de invaliditate permanentă), iar pentru caz de deces, 5 000 de lei. Pentru despăgubiri civile, suma asigurată se poate ridica până la 30 000 de lei.

Prima de asigurare este de 2 lei pentru fiecare 1 000 de lei sumă asigurată. De ex.: pentru suma asigurată de 50 000 de lei se plătește o primă anuală de numai 100 de lei.

RISCURILE ASIGURATE: Administrația Asigurarilor de Stat plătește despăgubiri în cazurile de deteriorare sau distrugere a bunurilor asigurate provocate de: incendiu, trăsnet, explozie (chiar dacă trăsnetul sau explozia nu au fost urmate de incendiu), ploaie torențială, grindină, inundație, furtună, uragan, cutremur de pământ, prăbușire de teren, alunecare de teren sau în caz de pagube produse de greutatea zăpezii sau a gheții, precum și în cazurile de furt prin spargere, căderea pe clădirile sau adăposturile în care se aflau bunurile asigurate a unor obiecte ori prăbușirea clădirilor sau adăposturilor respective, precum și izbirea lor de către un vehicul; carbonizarea totală sau parțială ori topirea chiar și fără flacără; stricăciunile accidentale produse de instalațiile de gaze, apă, canal sau încălzire centrală; pierderea sau dispariția bunurilor asigurate cauzate direct de riscuri asigurate etc.; măsurile de salvare a bunurilor asigurate, luate în timpul producerii daunei (incendiului, inundației etc.) și multe alte cazuri.

Această asigurare se poate încheia de posesorii de animale și ca o asigurare suplimentară la asigurarea de animale pentru suma asigurată de 10 000 de lei, pe durata de un an sau chiar pe o durată mai mică, potrivit duratei asigurării de animale, cu prima anuală de 20 de lei.



Cursa Păcii

LA A 25-a ANIVERSARE (III)

- Pasionantul duel R.D.G. — U.R.S.S. continuă
- Belgianul Marcel Maes, învingător în ediția jubiliară — a XX-a — a realizat o medie orară record: 41,800 km!
- În sfârșit, cicliștii francezi se impun, câștigând două ediții
- Polonezul Ryszard Szurkowski, autorul celui mai valoros eveniment: două victorii consecutive
- Cicliștii români pentru a 25-a oară în startul competiției

1

3

5

orară pentru 2 246 km), sportivii români au avut o comportare valoroasă. Astfel, Moiceanu, în al 12-lea an de activitate competițională, câștigă din nou o etapă lungă, Lodz — Wrocław (200 km), iar tânărul Ion Stoica trece primul linia de sosire în etapa a 6-a, Berlin — Leipzig (193 km). Pe echipe, reprezentanții noștri obțin primul loc în cea mai lungă etapă a ediției a XVII-a, Oberhof-Aue, 225 km. În ultima etapă, deși numai în trei oameni, echipa noastră face un salt interesant, trecind de formația Poloniei, și termină «Cursa Păcii» pe locul 2.

Se înregistrează o puternică revenire a cicliștilor sovietici, care reușesc din nou două victorii consecutive pe echipe. Astfel, în 1965 Ghenadie Lebedev își adjudecă victoria finală, iar echipa sa-primum loc pe națiuni. În acel an, românii câștigă o etapă pe echipe. Un an mai târziu, se întâmplă cu cicliștii sovietici ceea ce s-a întâmplat cu cei din R.D.G. în 1964: adică și ei «cedează» primul loc, în clasamentul individual, mulțumindu-se cu locul secund (Dohliakov). În schimb, ei își asigură o victorie clară pe echipe, U.R.S.S. fiind urmată de Polonia și R.D.G.

Și astfel, după 11 ediții (1956—1966) pasionantul duel R.D.G.—U.R.S.S. ia sfârșit cu următorul scor: R.D.G. și U.R.S.S. câte trei victorii individuale, iar pe echipe: R.D.G. — patru și U.R.S.S. — șapte.

Este apoi rândul cicliștilor din Polonia (țară al cărei ciclist cunoscute o impresionantă «explozie» pe plan internațional) să realizeze și ei prețioase performanțe. Astfel, ei cuceresc două victorii individuale consecutive (1970 și 1971) — cel mai valoros eveniment — și două pe echipe (1967 și 1968), precum și numeroase etape. Asistăm la o adevărată «epocă» a pedalatorilor polonezi.

Ediția jubiliară, a XX-a, desfășurată în anul 1967, este marcată de o participare numeroasă: 120 de concurenți, dintre care foarte mulți bine cotați pe plan internațional. De unde și o medie orară record: 41,800 km de-a lungul a 2 307 km, parcurși în 16 etape. Aceste cifre vorbesc de la sine despre dinamismul și, firește, duritatea cursei. Cehoslovacul Jan Smolik, într-o frumoasă revenire de formă, pornește în chip de mare favorit, hotărât să reediteze performanța din 1964. Și, în adevăr, el câștigă prima și a treia etapă, purtând apoi tricoul galben până în etapa a 13-a, în care belgianul Marcel Maes, în coaliție cu polonezii, îi dă liderului Jan Smolik — și echipei sale, care conducea în clasamentul pe echipe — lovitură de grație, «tricolul galben» fiind preluat de Maes (câștigătorul etapei a 13-a), iar șefia pe națiuni de către Polonia. Și această situație rămâne neschimbată în următoarele trei etape (ultimele) până la Praga, punctul terminus



Masivul ciclist brașovean Ion COSMA, învingător în etapa Szczecin — Rostock (210 km), din ediția 1961, în care s-a clasat pe locul VII.

mării animatori ai competiției sînt polonezii, care la capătul etapei a VII-a (la Görlitz) îl au lider pe Zenon Checowski (învingătorul etapei). Acesta însă va ceda a doua zi poziția de lider colegului său R. Szurkowski. Disputa este acerbă, atacurile belgienilor, cehoslovacilor și sovieticilor se țin lant, dar liderul, sprijinit de echipa sa, rezistă pînă la urmă, ca și colegul său Czerwowski, ocupantul locului doi. Pe echipe, Polonia termină pe locul doi la 1 minut și 41 secunde de formația U.R.S.S., câștigătoare cursei.

Și, astfel, Ryszard Szurkowski reușește cel mai valoros eveniment: două victorii consecutive, 1970 și 1971. În ediția de anul trecut ciclismul nostru a fost excelent reprezentat prin Teodor Vasile, care s-a clasat

2

4

6

Pasionantul duel dintre sportivii din R.D. Germană și cei din U.R.S.S. continuă, oferind reporterilor subiecte pentru interesante relații. Este rândul pedalatorilor din R.D.G. să obțină două victorii consecutive pe echipe și, puțin a lipsit, ca să fie și două individuale. Dar să reluăm retrospectiva noastră cu anul 1963.

În acest an, în cadrul ediției a XVI-a (Praga — Varșovia — Berlin), s-a gonit de asemenea virtos. Dovadă elocventă: 40 km pe oră pe o distanță de 2 568 km (cea mai lungă ediție), împărțită în 15 etape. Klaus Ampler (R.D.G.) câștigă 4 etape și, rezistind atacurilor belgienilor Verhaegen și Vyncke, obține victoria finală. El a fost înconjurat și de echipieri valoroși, formația R.D.G. — omogenă — reușind o victorie clară, urmată de Belgia și U.R.S.S. În această ediție, echipa română a câștigat o etapă, a 4-a, Bratislava — Banská Bystrica, 209 km.

Un an mai târziu (1964) cicliștii din R.D.G. cuceresc din nou victoria pe echipe, dar cedează la individual primul loc cehoslovacului Jan Smolik, ei ocupînd locul 2 prin Wiedemann. În această ediție, în care a fost din nou iureș zdravăn (39,600 km medie



Ion STOICA, învingător în etapa Berlin — Leipzig (193 km) din ediția 1964, depășind clar pe sovieticul Cerepovici (spre care privește) și plutonul răsfirat. Stoica este ultimul ciclist român câștigător de etapă în «Cursa Păcii», dar sperăm că nu și cel din urmă...

al ediției jubiliare, începută la Varșovia și trecînd prin Berlin.

Potrivit măsurilor luate de forul ciclist, suprem (U.C.I.) și în «Cursa Păcii» kilometrajul este redus, desființîndu-se etapele maraton (cele de 200 km), ceea ce face ca disputa să fie mai atractivă. 107 concurenți reprezentînd 18 națiuni iau startul în 1968, din Berlin. Polonezul Zigmund Hanusik câștigă prima etapă, dar tricoul e preluat a doua zi de belgianul Von Tyghen (câștigătorul etapei), care, la rîndu-i, îl cedează cehoslovacului Vavra, pentru ca la capătul etapei a patra, la Almenau, noul lider să fie Vladimir Cerkasov (U.R.S.S.). Acesta, bine sprijinit de echipă, se spîrî curajos și la plecarea în etapa a 14-a (la Rzeszow) încă purta tricoul galben, urmat de Ole Hoeflung (Danemarca), la 18 secunde, Micklein (R.D.G.) la 28 sec, Schvelters (Belgia) și Axel Peschel (R.D.G.) la 49 sec. Dar, la 30 de kilometri de sosire (la Lublin), se produce drama: fără a scoate vreau cuvînt, Cerkasov se urcă în mașina de depanare, abandonînd. Fostul internațional, Versinin, antrenorul echipei, anunță că Cerkasov e gripat și are temperatură. Și astfel, după penultima etapă, 50 km contra-timp, în care se clasează pe locul II, și ultima etapă, Radom-Varșovia, pe care o câștigă (obținînd bonificația respectivă), Peschel termină cursa pe locul I, urmat la 16 secunde de Karel Vavra (Cehoslovacia). Pe echipe, Polonia cucereste primul loc, ca și în 1967.

Din nou o ediție animată, cu multe schimbări de lideri în anul 1969. Tot Hanusik este cel care câștigă prima etapă (circuit în Varșovia). A doua zi însă, lider devine Szurkowski (Polonia), un ciclist de mari perspective. Dar numai o zi poartă tricoul suriu, căci îl preia M. Dähne (R.D.G.), care îl predă la capătul etapei a V-a colegului său, Dieter Micklein, care, după o zi, îl cedează din nou lui Szurkowski. Acesta îl va purta pînă la sfîrșitul etapei a 11-a (la Cottbus), unde francezul Jean Pierre Danguillaume iese învingător și îmbracă mult râvnitul tricou pe care îl va păstra pînă la Berlin, urmat de Szurkowski la 42 de secunde. Pe națiuni — victorioasă echipa R.D.G.

Ediția a 23-a (anul 1970) este caracterizată de dominația nestă a cicliștilor polonezi. Astfel, Ryszard Szurkowski, câștigînd prima etapă Praga-Karlovy Vary devine lider, poziție pe care o va păstra pînă la capătul cursei consolidîndu-și-o între timp cu bonificațiile din alte două etape câștigate. În adevăr, o performanță rară: să porți tricoul galben din prima pînă în ultima zi. Pe echipe, Polonia ia șefia din prima zi și o ține pînă la sfîrșit; încă o performanță rară. Cicliștii polonezi au obținut în total 9 victorii individuale de etapă. Deci, o adevărată «epocă» a lor. Și în anul următor,



Ryszard SZURKOWSKI, realizatorul celui mai valoros eveniment — două victorii consecutive — fotografiat după una din etapele pe care le-a câștigat în ediția din 1970. El este înfășurat în pielea călduroasă, care se înlînează flegărit în capătul etapei.

în 11 etape, din cele 14 ale cursei, în primele 10 locuri, iar în etapa a 6-a pe locul 2 (loc ocupat și de un alt ciclist valoros, Al Sofronie, în etapa a XI-a). Din păcate însă, angrenat într-o busculadă în ultima etapă (se află în clasamentul general pe locul 6) el a terminat «Cursa Păcii» pe locul XI, la 9:47 de lider.

La ora cînd apar aceste rînduri, cicliștii români participă pentru a 25-a oară la marea competiție — «Cursa Păcii», de-a lungul căreia, deseori, ei s-au aflat pe avansposturi. Să sperăm că, anul acesta, în cadrul ediției jubiliare, reprezentativa română (alcătuită din V. Selejan, Al. Sofronie, A. Suciu, Șt. Suciu, N. Andronache și C. Ciocan — antrenor Martie Ștefănescu) va avea o comportare pe măsura cărții de vizită alcătuite, cu prețul unor eforturi deosebite, de către o serie de ași ai sportului nostru cu pedale precum Marin Niculescu, Traian Chicombar, Constantin Sandru, Gabriel Moiceanu, Ion Cosma, Ion Stoica și mulți alții.

Emil IENCEC

SPORT

2,50 lei



**Suedezul
STELLAN
BENGTSSON**

1971-TOKIO

Campion al lumii

1972-ROTTERDAM

Campion al Europei
la tenis de masă